NITY

จากคำสัญญา สู่ความเป็นจริง

ให้สิทธิมนุษยชนเป็นแก่นแท้ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

AMNESTY
INTERNATIONAL

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เป็นขบวนการเคลื่อนไหวของคนทั่วโลก ซึ่งมีผู้สนับสนุน สมาชิกและนักกิจกรรม 2.8 ล้านคนจากกว่า 150 ประเทศ ซึ่งร่วมกันรณรงค์เพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยมีวิสัยทัศน์เพื่อให้บุคคลทุกคนได้รับสิทธิทั้งหมดตามที่บัญญัติไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และมาตรฐานสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลมีความเป็นอิสระไม่ขึ้นกับรัฐบาล อุดมการณ์ทางการเมือง ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือความเชื่อทางศาสนาใด ๆ และได้รับทุนสนับสนุนส่วนใหญ่จากสมาชิกและการบริจาคจากสาธารณชนทั่วไป

AMNESTY
INTERNATIONAL

Amnesty International Publications
พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2553 โดย
Amnesty International Publications
International Secretariat
Peter Benenson house
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom
www.amnesty.org

' Amnesty International Publications 2010

Index: IOR 41/012/2010
ภาษาต้นฉบับ: อังกฤษ
จัดพิมพ์โดย Amnesty International,
International Secretariat, United Kingdom

สิ่งพิมพ์นี้ขอสงวนลิขสิทธิ์ และอาจจะทำการผลิตซ้ำ เพื่อวัตถุประสงค์ในการรณรงค์หรือการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่ไม่ใช่เพื่อการจำหน่าย ในการนำไปใช้นั้นต้องขออนุญาตและทำการประเมินผลการใช้งานทุกครั้ง ในการผลิตซ้ำหรืออ้างอิงในสิ่งพิมพ์อื่นๆ หรือการแปล หรือการประยุกต์และปรับใช้ต้องมีการขออนุญาตทุกครั้งจากผู้จัดพิมพ์ และอาจจะมีค่าใช้จ่ายในการนี้

ภาพหน้าปก : ชาวบ้านในชุมชนเดย์ กราฮัม ในกรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชากำลังหลบหนีจากรถแทรกเตอร์ เจ้าหน้าที่กองกำลังประมาณ 250 นายและแรงงานที่ถูกจ้างมาทำการรื้อถอนได้บุกเข้ามาในชุมชนโดยไม่มีการแจ้งเตือนล่วงหน้าในตอนเช้าตรู่ของวันที่ 24 มกราคม 2552 มีครอบครัวประมาณ 400 ครอบครัวถูกไล่รื้อที่ ซึ่งส่วนใหญ่ต้องกลายเป็นคนไร้บ้าน
' Nicolas Axelord

ภาพปกหลัง: การรณรงค์ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเพื่อลดอัตราการตายของมารดาในเซียร่า ลีโอน เดือนกันยายน 2552 เซียร่า ลีโอนเป็นหนึ่งในประเทศที่มีอัตราการตายของมารดาสูงสุดในโลก
' Amnesty International

FROM PROMISES TO DELIVERY

PUTTING HUMAN RIGHTS AT THE HEART OF THE MILLENNIUM DEVELOPMENT GOALS

สารบัญ

บทที่ 1 คำนำ 6

บทที่ 2 สิทธิมนุษยชนสร้างความเข้มแข็งให้เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษได้อย่างไร 10

การไม่ถูกกีดกัน 11

ช่องว่างในการวัดผลและการจัดทำรายงาน 12

การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานที่มีประสิทธิภาพสำหรับการดำเนินการ 14

ข้อควรพิจารณาในวัตถุประสงค์การพัฒนาระดับโลก 14

วัตถุประสงค์ระดับประเทศ 15

การมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ 15

ความรับผิดชอบและการชดเชย 17

กลไกความรับผิดชอบภายในประเทศ 17

กลไกความรับผิดชอบระหว่างประเทศ 20

บทที่ 3 ความสำคัญของสิทธิมนุษยชนในการดำเนินโครงการตามเป้าหมาย
การพัฒนาแห่งสหัสวรรษ 21

สิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียมทางเพศ 21

การเลือกปฏิบัติ ความรุนแรงทางเพศและอุปสรรคอื่นๆ 22

ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่างๆ 24

สิทธิมนุษยชนและสุขภาพของมารดา 25

วัตถุประสงค์และตัวชี้วัด 26

สิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ 26

อุปสรรคต่อสุขภาพของมารดา 28

การมีส่วนร่วม 29

ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่างๆ 30

สิทธิมนุษยชนและชุมชนแออัด 39
วัตถุประสงค์การพัฒนาระดับโลก 39
ความไม่ปลอดภัยของการครอบครองและการถูกกีดกัน 40
ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่างๆ 43
บทที่ 4 สิทธิมนุษยชน- กรอบการดำเนินงาน 44
ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาล 45
การชดเชยต่อความรับผิดชอบที่ขาดหายไป 45
การทบทวนความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่างๆ 46
การเข้าร่วมกับการถูกกีดกัน 46
การจัดทำวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน 47
สร้างการมีส่วนร่วม 47
ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานพัฒนาทวิภาคีและพหุภาคีรวมทั้งสถาบันการเงินระหว่างประเทศ 48
พันธะร่วมในการให้ความช่วยเหลือในงานพัฒนา 49
กรอบการทำงานหลังปี 2558 50
ตาราง : วัตถุประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษและกฎหมายระหว่างประเทศ 52
เชิงอรรถ 56

บทที่ 1 คำนำ

"พวกเราจะไม่ละความพยายามใด ๆ ที่จะปลดปล่อยพี่น้องและเด็ก ๆ ของเราจากสภาพที่โหดร้ายและตกต่ำของความยากจนอย่างสุดขีด เราแน่วแน่แก้ปัญหาเพื่อให้ได้มาซึ่งความคุ้มครองและการสนับสนุนสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมในทุก ๆ ประเทศ"

ปฏิญญาสหัสวรรษ กันยายน 2543 ย่อหน้า 11 และ 25

ถือได้ว่าเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (The Millennium Development Goals-MDGs) เป็นเป้าหมายการพัฒนาที่โดดเด่นที่สุดในการแก้ปัญหาความยากจน จากปฏิญญาสหัสวรรษ[1]ที่มีการลงนามรับรองเมื่อสิบปีก่อนโดยประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเป็นตัวแทนพันธะสัญญาหนึ่งในระดับการเมืองขั้นสูง ในการแปรความหวังอันสูงส่งและจุดมุ่งหมายอันแรงกล้าของเป้าหมายการพัฒนาฯ ไปสู่การปรับปรุงชีวิตของผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจน อย่างไรก็ตาม กำหนดเวลาของเป้าหมายการพัฒนาฯ ใกล้เข้ามาทุกขณะ ความจริงที่โหดร้ายคือ เป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นอาจไม่สามารถบรรลุผลได้ในหลายพื้นที่ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่าจะต้องมีการบรรจุมาตรฐานสิทธิมนุษยชนและหน้าที่ของรัฐบาลในการดำเนินการลงไปในแก่นแท้ของเป้าหมายการพัฒนาฯ เพื่อทำให้คำมั่นสัญญาในปฏิญญาสหัสวรรษนั้นเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง

เป้าหมายการพัฒนาฯ มุ่งเน้นไปที่เป้าหมายหลัก 8 ประการ คือ (1) การขจัดความยากจนและหิวโหย (2) ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาขั้นประถมศึกษา (3) ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมบทบาทสตรี (4) ลดอัตราการตายของเด็ก (5) พัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์ (6) ต่อสู้โรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ (7) รักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน (8) ส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก[2] เป้าหมายทั้งเจ็ดข้อนั้นผนวกรวมอยู่กับวัตถุประสงค์ระดับโลกเพื่อการดำเนินการ (ดูในตารางที่ 1 หน้า 52) กำหนดเวลาของวัตถุประสงค์ทุกข้อคือปี 2558 ส่วนเป้าหมายที่ 8 นั้นเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของชุมชนระหว่างประเทศ

เป้าหมายการพัฒนาฯ แสดงบทบาทสำคัญในการเรียกร้องความสนใจจากนานาประเทศสู่การพัฒนาและการขจัดความยากจนเพิ่มมากขึ้น ประเทศต่างๆ เหล่านี้ยังได้ให้ความสนใจกับภาคประชาสังคมซึ่งได้ระดมทรัพยากรทั้งในประเทศและจากนานาประเทศรายรอบเป้าหมายการพัฒนาฯ เพื่อต่อสู้กับความยากจนและการกีดกัน หน่วยงานพัฒนาระหว่างประเทศส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนและให้ความสำคัญกับเป้าหมายการพัฒนาฯ ในขณะที่องค์กรบางแห่งตั้งคำถามเกี่ยวกับแนวทางการขับเคลื่อนเป้าหมาย ซึ่งองค์กรอื่นๆ ก็สามารถสร้างกรอบการประเมินผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ได้เช่นกัน[3]

อย่างไรก็ตาม ขอบเขตที่หน่วยงานพัฒนาได้สะท้อนและช่วยทำให้พันธะสัญญาของปฏิญญาสหัสวรรษเป็นความจริงนั้นยังคงไม่มีความแน่ชัด กระบวนการยังไม่เป็นรูปธรรมและองค์การสหประชาชาติได้ออกคำเตือนว่า เป้าหมายระดับโลกนั้นจะไม่สามารถบรรลุผลได้ในปี 2558 หากปราศจากความพยายามและการดำเนินการอย่างเร่งด่วน[4]

"ความท้าทายของเราในวันนี้คือการยอมรับแผนปฏิบัติการที่จะบรรลุเป้าหมายแผนพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ด้วยอีกห้าปีที่จะถึงปี 2558 ซึ่งเป็นปีเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ โอกาสความล้มเหลวมีให้เห็นอยู่ จากการขาดการดำเนินการอย่างจริงจัง ซึ่งนี่จะเป็นความล้มเหลวที่ยอมรับไม่ได้ทั้งในแง่จริยธรรมและการปฏิบัติ"

Keeping the promise: a forward looking review to promote an agreed action to achieve the Millennium Development Goals by 2015. Report of the UN Secretary-General, February 2010

เลขาธิการองค์การสหประชาชาติยังได้ให้ความสำคัญกับประเด็นท้าทายที่เพิ่มขึ้นมา คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศและวิกฤติอาหารและการเงิน[5] ความพยายามใดๆ เพื่อให้บรรลุผลหรือมีความก้าวหน้าเหนือเป้าหมายการพัฒนาฯ จะต้องสะท้อนคำมั่นสัญญาของปฏิญญาสหัสวรรษเพื่อให้มาซึ่งการคุ้มครองและสนับสนุนสิทธิพลเมือง การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมสำหรับคนทุกคน[6] นี่คือแก่นแท้เพื่อให้การดำเนินการในเป้าหมายการพัฒนาฯ มีความยุติธรรมและยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม หน้าที่ของรัฐภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศไม่ได้สะท้อนออกมาให้เห็นอย่างเพียงพอในเป้าหมายการพัฒนาฯ ขณะที่เป้าหมายที่ 7 กล่าวถึงพันธะสัญญาที่รัฐจะต้องบูรณาการหลักการการพัฒนาที่ยั่งยืนเข้าไปในนโยบายและการดำเนินงานของประเทศ ซึ่งรัฐต่างๆ ไม่ได้ให้พันธะสัญญาในการนำหลักการสิทธิมนุษยชนไปใช้ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า ความพยายามที่จะบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นจะต้องพิจารณาถึงหลักการดังต่อไปนี้ :

รัฐมีพันธกรณีที่จะต้องให้การเคารพ คุ้มครองและเติมเต็มกับสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง สิทธิทางเศรษฐกิจ สิทธิทางสังคมและสิทธิทางวัฒนธรรม และสามารถนำรัฐบาลเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบได้ หากว่ารัฐบาลไม่ได้ปฏิบัติตามพันธกรณีดังกล่าว เป้าหมายการพัฒนาฯ จะต้องบูรณาการกลไกที่มีประสิทธิภาพและตรวจสอบได้เข้าไปในเป้าหมายระดับชาติและในระดับนานาชาติ เพื่อให้ประชาชนสามารถร้องเรียนและตรวจสอบรัฐได้

โครงการในเป้าหมายการพัฒนาฯ ทุกโครงการจะต้องสอดคล้องกับมาตรฐานและพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชน รวมทั้งหลักการที่ว่า รัฐจะไม่ดำเนินการในทิศทางที่เป็นความเสื่อมถอยทางสิทธิมนุษยชนหรือโน้มนำไปสู่การละเมิดสิทธิ (เช่น ดำเนินนโยบายใดๆ ที่จะลดการเข้าถึงบริการที่จำเป็นสำหรับประชาชน)[7] รัฐจะต้องมีกลไกการตรวจสอบโครงการของเป้าหมายการพัฒนาฯ ด้วยเช่นกันเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า โครงการเหล่านี้ไม่ได้นำไปสู่การละเมิดสิทธิ

การถูกกีดกันและเลือกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยสำคัญที่ขับเคลื่อนและส่งผลให้ความยากจนนั้นดิ่งลึกยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นอุปสรรคสำหรับประชาชนในการเข้าถึงบริการ ทรัพยากร โครงการและยังเป็นอุปสรรคสำหรับความพยายามที่จะเอาชนะความยากจน ความเป็นอิสระจากการถูกเลือกปฏิบัติถือเป็นหัวใจสำคัญของกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งมีอยู่ในสนธิสัญญาสากลหลายฉบับ[8] กฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายนั้นต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า ทุกคนจะได้รับสิทธิทั้งหมด รวมทั้งกลุ่มคนชายขอบและกลุ่มที่ถูกกีดกัน[9] ที่สำคัญสุดนั้น โครงการในเป้าหมายการพัฒนาฯ ทั้งหมดจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงพันธะสัญญาของรัฐในการแก้ปัญหาสิทธิสตรีและ

ความเท่าเทียมทางเพศ เป้าหมายการพัฒนาฯ ควรมุ่งให้ความสำคัญกับสถานการณ์ผู้หญิงกับความยากจนและแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติรวมทั้งการละเมิดสิทธิรูปแบบต่างๆ ที่เป็นสาเหตุหลักของความยากจนและส่งผลสู่ความแร้นแค้นแสนสาหัส ซึ่งผู้หญิงและเด็กผู้หญิงเผชิญอยู่

รัฐมีพันธกรณีโดยเร่งด่วนในการจัดระดับความสำคัญของสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เช่น ที่อยู่อาศัย อาหาร น้ำ สุขอนามัย การศึกษา สุขภาพและความมั่นคงทางสังคมสำหรับทุกคน[10] และรัฐจะต้องมุ่งให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาสในการวางแผน ดำเนินโครงการและจัดสรรทรัพยากรในระดับประเทศและนานาชาติ[11]รัฐจะต้องดำเนินการสิ่งเหล่านี้เพื่อที่โครงการของเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นครอบคลุมถึงบุคคลและกลุ่มผู้ยากไร้และส่งผลให้พวกเขาได้เข้าถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างแท้จริง

รัฐจะต้องสร้างเกณฑ์มาตรฐานสำหรับกระบวนการประเมินผล[12]แม้ว่าในบางประเทศได้ปรับวัตถุประสงค์ระดับโลกเข้าไปในนโยบายเป้าหมายการพัฒนาฯ บนพื้นฐานทรัพยากรที่มีอยู่ อย่างไรก็ตาม เกณฑ์มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของบางประเทศก็ยังต่ำเกินไป วัตถุประสงค์ในระดับประเทศควรจะแสดงให้เห็นถึงการติดตามประเมินผล ความรับผิดชอบที่ดีกว่ารวมถึงความโปร่งใส เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ทุกประเทศได้มีการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ

กฎหมายสิทธิมนุษยชนนานาชาติยืนยันถึงสิทธิการมีส่วนร่วม รวมถึงเสรีภาพในการแสดงออก สิทธิการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและการสมาคมของชุมชนที่ได้รับผลกระทบ[13] การมีส่วนร่วมและการหารืออย่างจริงใจนั้นจะต้องเริ่มต้นก่อนอื่นใดเพื่อการวางแผนและการดำเนินโครงการที่มีประสิทธิภาพ และจะต้องมีการยืนยันถึงความพยายามระดับประเทศและนานาประเทศเพื่อที่จะบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ

รายงานฉบับนี้มุ่งให้ความสำคัญกับ 3 ประเด็นหลัก นั่นคือ ความเท่าเทียมทางเพศ สุขภาพของมารดาและชุมชนแออัด โดยการแสดงกรณีตัวอย่างซึ่งเห็นได้ชัดว่า เป้าหมายการพัฒนาฯ และวัตถุประสงค์ที่ตั้งขึ้นมานั้นยังห่างไกลมาตรฐานสิทธิมนุษยชน ตัวอย่างเหล่านี้ได้ฉายภาพชัดเจนถึงช่องว่างระหว่างวัตถุประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาฯ ในปัจจุบันและข้อเรียกร้องภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ซึ่งประเด็นและเหตุการณ์ในประเทศต่างๆ ที่ได้ยกตัวอย่างมานี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าในอีกหลายพื้นที่และในหลายประเทศ รายงานฉบับนี้จบลงด้วยข้อเสนอแนะต่อรัฐ หน่วยงานพัฒนาทวิภาคีและพหุภาคี สถาบันการเงินระหว่างประเทศและหน่วยงานของสหประชาชาติ รวมทั้งโครงการและแหล่งทุนต่างๆ ซึ่งข้อเสนอแนะเหล่านี้ได้มุ่งเน้นไปที่ว่าจะดำเนินโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ ในขณะนี้และในปี 2558 อย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน อีกทั้งข้อเสนอแนะนี้ยังได้สรุปองค์ประกอบสำคัญๆ ที่ต้องพิจารณาสำหรับกรอบการทำงานใหม่เพื่อแก้ปัญหาความยากจนภายหลังปี 2558

เป้าหมายการพัฒนาฯ เกิดขึ้นในเวทีโลกเมื่อ 10 ปีมาแล้ว และให้คำมั่นสัญญากับชุมชนยากจนและชุมชนที่ถูกกีดกันบางส่วนของโลกถึงความหวังใหม่ในศตวรรษใหม่ นับตั้งแต่นั้น โครงการบางอย่างได้ถูกริเริ่มขึ้น แต่ก็เรื่องน่าเศร้าใจคือโครงการเหล่านั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรมากนัก และหากปราศจากความพยายาม ก็คงจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในปี 2558 ไปได้ ความท้าทายในปัจจุบันคือความเร่งด่วนและความชัดเจนที่จะสร้างกรอบการทำงานที่มีประสิทธิภาพเพื่อคนยากไร้นับพันล้าน เพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากความยากจนและเพื่อให้พวกเขายืนหยัดเพื่อสิทธิของตน แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อว่า การเคารพและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนในทุกด้าน รวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เป็นหัวใจสำคัญในการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจน

ข้อเสนอแนะหลัก

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เรียกร้องให้รัฐใช้แนวทางสิทธิมนุษยชนในการดำเนินการเพื่อบรรลุสัมฤทธิ์ผลเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

รัฐควรจะ:

1. ปรับปรุงความรับผิดชอบ รัฐจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า มีกลไกระดับชาติและระดับนานาชาติเพื่อจะนำรัฐเข้าสู่กระบวนการความรับผิดชอบหากว่ารัฐละเลยหน้าที่ต่อการเคารพ คุ้มครองและทำให้สิทธิมนุษยชนสัมฤทธิ์ผลในโครงการต่างๆ ของเป้าหมายการพัฒนาฯ และจะต้องมีกลไกการชดเชยที่มีประสิทธิภาพกรณีที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชน

2. ทบทวนความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่างๆ -รัฐจะต้องทบทวนกฎหมายที่มีอยู่และกฎหมายที่จะประกาศใช้ใหม่รวมทั้งนโยบายและโครงการต่างๆ ที่เชื่อมโยงกับเป้าหมายการพัฒนาฯ เพื่อให้แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน การทบทวนนี้จะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า มุมมองและประสบการณ์ของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นเป็นที่รับรู้และนำไปสู่กระบวนการรับผิดชอบและการแก้ไขชดเชย

3. การมีส่วนร่วมของผู้ที่ถูกกีดกัน- รัฐจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า ความพยายามของเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นได้สร้างการมีส่วนร่วม และรัฐมีเป้าหมายเพื่อยุติการเลือกปฏิบัติ มีการรับประกันความเท่าเทียมกันทางเพศและให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาส

4. จัดทำเป้าหมายความก้าวหน้าแห่งชาติ- รัฐจะต้องจัดทำและดำเนินการตามเป้าหมายความก้าวหน้าของชาติ เพื่อที่สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมขั้นพื้นฐานนั้นสามารถบรรลุผลได้ในช่วงเวลาจำกัด รัฐบาลจะต้องพัฒนากรอบเวลาและเป้าหมายที่วัดผลได้ในแผนการดำเนินงาน รวมทั้งพิจารณาถึงทรัพยากรที่เป็นไปได้ทั้งในประเทศและโดยความช่วยเหลือหรือความร่วมมือระหว่างประเทศ

5. สร้างการมีส่วนร่วม- รัฐจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า ผู้ที่อยู่ในความยากจนจะสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้อย่างมีความหมายในการวางแผน การดำเนินงานและการประเมินผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ในทุกระดับ และรัฐจะต้องสร้างความเชื่อมั่นถึงการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมของผู้หญิงและจัดหาสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการทำงานให้กับนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน

6. สร้างความเชื่อมั่นว่า ทุกๆ ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศสำหรับโครงการในเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน

บทที่ 2 สิทธิมนุษยชนจะสร้างความเข้มแข็งให้กับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษได้อย่างไร

"มาตรฐานและคุณค่าที่มีอยู่ในปฏิญญาแห่งสหัสวรรษและหลักการสิทธิมนุษยชนสากลจะต้องสนับสนุนการสร้างรากฐานของการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวใจสำคัญของสิทธิมนุษยชนแห่งการไม่เลือกปฏิบัติ การมีส่วนร่วมอย่างมีความหมายและความรับผิดชอบ"

Keeping the promise: a forward-looking review to promote an agreed action agenda to achieve the Millennium Development Goals by 2015, Report of the UN Secretary-General, February 2010, para 99(4)

เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเพิกเฉยต่อประเด็นสิทธิมนุษยชน และเป้าหมายการพัฒนาที่ตั้งขึ้นมานั้น ในบางกรณีมีมาตรฐานต่ำกว่าพันธกรณีที่รัฐต่างๆ ต้องพึงปฏิบัติภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ เช่น เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไม่มีข้อเรียกร้องที่ชัดเจนให้รัฐวิเคราะห์และแก้ปัญหาการกีดกันและการเลือกปฏิบัติ วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดสำหรับเป้าหมายหลายๆ เป้าหมายนั้นไม่ได้ตระหนักถึงปัจจัยต่างๆ ทางสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นตัวขับเคลื่อนและทำให้ความยากจนนั้นหยั่งรากลึกซึ้งมากขึ้น การบูรณาการมาตรฐานสิทธิมนุษยชนเข้าไปในเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษสามารถนำไปสู่การดำเนินการที่มีความหมายยิ่งขึ้นสำหรับเป้าหมายการพัฒนาฯ ในอีกห้าปีข้างหน้า ซึ่งสิ่งนี้จะช่วยให้รัฐบาลทบทวนเป้าหมายการพัฒนาฯ และมีความพยายามมากขึ้นที่จะสร้างความเชื่อมั่นว่า การพัฒนากับสิทธิมนุษยชนต้องมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน รวมถึงแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและกลุ่มอื่นๆ จัดตั้งวัตถุประสงค์แห่งชาติที่มีความเหมาะสมทั้งในด้านขั้นตอนการดำเนินงานซึ่งสามารถบรรลุเป้าหมายในประเด็นเฉพาะและประเด็นที่เป็นความสำคัญเร่งด่วน รวมทั้งจะต้องเติมเต็มสิทธิการมีส่วนร่วมและสร้างความเข้มแข็งให้กับกลไกการแสดงความรับผิดชอบ

การไม่ถูกกีดกัน

กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเรียกร้องให้รัฐทุกหนแห่งรับประกันถึงความเท่าเทียมและการไม่เลือกปฏิบัติ หากแต่เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษนั้น ในทางตรงกันข้าม กลับไม่ได้มีการผนวกข้อเรียกร้องที่ชัดเจนต่อรัฐที่จะวิเคราะห์และจัดการกับปัญหาการกีดกันและการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด[14]

ขณะที่ปฏิญญาสหัสวรรษกล่าวย้ำให้รัฐต่างๆ ให้คำมั่นสัญญาที่จะ ยุติความรุนแรงต่อสตรีทุกรูปแบบและดำเนินตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) ความเท่าเทียมทางเพศและสิทธิสตรียังคงเป็นส่วนเล็กๆและแทบไม่ได้สะท้อนให้เห็นในเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษแต่อย่างใด เป้าหมายที่ 3-ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมบทบาทสตรี (ดูบทที่ 3) ได้ถูกลดลงเป็นเพียงวัตถุประสงค์เพียงข้อเดียว นั่นคือการขจัดความแตกต่างระหว่างเพศในการศึกษา และตัวชี้วัดอีกสองอย่างที่เสริมเข้ามานั่นคือ ร้อยละของผู้หญิงในการจ้างงานและร้อยละของผู้หญิงที่เป็นตัวแทนทางการเมือง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ยังยาวไกลจากพันธกรณีของรัฐภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ซึ่งได้เรียกร้องให้รัฐแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติต่อสตรีและรับประกันความเท่าเทียมทางเพศภายใต้เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในแต่ละด้าน[15]

กฎหมายระหว่างประเทศห้ามการเลือกปฏิบัติอื่นๆ เช่นกัน เช่น เชื้อชาติ วรรณะ ชาติพันธุ์ ผู้พิการและสถานภาพชนเผ่าพื้นเมือง ซึ่งรูปแบบการเลือกปฏิบัติเหล่านี้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความยากจน ซึ่งเป้าหมายการพัฒนาฯ ยังคงเพิกเฉยอยู่

เวทีถาวรว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองขององค์การสหประชาชาติได้ให้ความสำคัญกับความจริงที่ว่าชนเผ่าพื้นเมืองนั้น เป็นตัวแทนที่ต่ำต้อยท่ามกลางความยากจนและความขัดแค้นถึงที่สุด ระดับการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพและการศึกษาที่เพียงพอนั้นต่ำกว่าเกณฑ์ และยังเป็นกลุ่มที่เปราะบางที่จะได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อม [16] เวทีถาวรฯ ยังย้ำอีกด้วยว่า ชนเผ่าพื้นเมืองและชนเผ่าต่างๆ นั้นอยู่รั้งท้ายกลุ่มประชากรอื่นๆ ที่จะบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาทั้งหมดไม่ว่าในประเทศไหนๆ เพราะที่ที่บุคคลเหล่านี้อาศัยอยู่ ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและผู้หญิงชนเผ่าต่างก็เผชิญกับการเอารัดเอาเปรียบและการเลือกปฏิบัติทางเพศ

ยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่า
THE YAKYE AXA AND SAWHOYAMAXA

"สภาพความเป็นอยู่ของชุมชนยัคเย เอซ่าที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ริมถนนสาธารณะนั้นถือได้ว่าแร้นแค้นอย่างที่สุด"
Inter-American Court of Human Rights, 17 มิถุนายน 2548

กรณีตัวอย่างของชุมชนพื้นเมืองยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่าซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศปารากวัยนั้นฉายภาพสำคัญของการใช้กำลังบังคับให้ชนเผ่าพื้นเมืองออกจากที่ดินตามประเพณีของตน การไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิเช่นนี้ส่งผลต่อความยากจนขั้นแค้นอย่างลึกซึ้ง รวมทั้งต้องเผชิญข้อจำกัดในการเข้าถึงอาหาร น้ำ บริการด้านสุขภาพและสิทธิอื่นๆ อันพึงได้รับ

ปัจจุบัน ชุมชนพื้นเมืองยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่าอาศัยอยู่ในบ้านชั่วคราวริมทางด่วนที่จอแจและมีข้อจำกัดในการเข้าถึงน้ำสะอาด อาหารและบริการด้านสุขภาพ[17]ที่ดินที่พวกเขาอาศัยมาตั้งแต่บรรพบุรุษปัจจุบันนี้อยู่ในการครอบครองของนายทุน ในปี 2548 และปี 2549 ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกา (Inter-American Court of Human Rights) ได้ตัดสินว่า ที่ดินเหล่าจะ

ต้องถูกส่งกลับคืนสู่ชุมชนพื้นเมืองยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่า และได้ย้ำความสำคัญถึงความสัมพันธ์ของชนเผ่าพื้นเมืองและที่ดินเพื่อดำเนินการให้สิทธิมนุษยชนอื่นๆ ได้เกิดขึ้นจริง[18] ตั้งแต่การวินิจฉัยของศาล ประมาณการได้ว่า สมาชิกชาวชุมชนพื้นเมืองยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่า 27 คน เสียชีวิตลงจากสาเหตุที่ป้องกันได้

กำหนดเวลาที่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกาตั้งไว้ในการคืนที่ดินให้แก่ชนเผ่าพื้นเมืองนั้นผ่านมาแล้ว หากแต่ยังไม่มีการส่งคืนที่ดินกลับสู่ชุมชนแต่อย่างใด และในเดือนตุลาคม ปี 2552 วุฒิสภาปารากวัยลงคะแนนต่อต้านการคืนที่ดินให้แก่ชุมชนยัคเย อาซ่า อีกทั้งรัฐเองก็ดูเหมือนจะยินยอมหาที่ดินแห่งใหม่ให้ชุมชนมากกว่าที่จะดำเนินการขั้นเด็ดขาดในการคืนที่ดินตามที่ชุมชนเรียกร้อง ขณะเดียวกัน ชุมชนทั้งสองแห่งต้องเผชิญกับผลกระทบที่เพิ่มมากขึ้นจากขาดบริการที่จำเป็น ทั้งการศึกษา บริการด้านสุขภาพ น้ำและอาหาร

เวทีถาวรว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองขององค์การสหประชาชาติได้กล่าวถึงข้อกังวลที่ประเด็นชนเผ่าพื้นเมืองขาดหายไปในรายงานและการดำเนินงานต่างๆ ตามเป้าหมายการพัฒนาฯ ซึ่งทางเวทีถาวรฯ ได้ระบุว่า เว้นเสียแต่ว่า สถานการณ์เฉพาะของชนพื้นเมืองจะได้รับการแก้ปัญหาอย่างเท่าเทียม การดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาฯ บางอย่างอาจจะนำไปสู่การเร่งให้เกิดการสูญเสียที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติของชนเผ่าพื้นเมือง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตและการพลัดที่อยู่ รวมทั้งเร่งให้เกิดการสูญเสียวัฒนธรรมของชุมชนเอง [19]

รายละเอียดของวัตถุประสงค์ข้อต่างๆ นำมาซึ่งความกังวลเช่นกันว่า รัฐจะสามารถแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าได้อย่างไรในขณะที่ละเลยความสำคัญของกลุ่มคนด้อยโอกาสและกลุ่มคนที่อ่อนแอที่สุด กลุ่มที่ทำงานกับสิทธิของผู้พิการได้ย้ำเน้นว่า แม้ว่า ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของคนจนที่สุดในโลกนี้คือผู้พิการ...หากแต่ความพิการไม่ได้รับการกล่าวถึงในเป้าหมายการพัฒนาฯ ทั้ง 8 ข้อ วัตถุประสงค์ทั้ง 28 ข้อหรือตัวชี้วัดทั้ง 48 นั้นไม่ได้กล่าวถึงผู้พิการในยุทธศาสตร์นานาชาติและยุทธศาสตร์ระดับชาติ รวมทั้งไม่มีผู้พิการในแผนดำเนินงานเพื่อขจัดความยากจน...การไม่ให้ความสำคัญกับกลุ่มดังกล่าวในวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดนั้นเป็นผลร้ายอย่างยิ่งต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาฯ และจะยิ่งผลักดันให้คนจนที่จนที่สุดบางกลุ่มไปอยู่ในวงนอก [20]

การที่เป้าหมายการพัฒนาฯ ตีกรอบเพียงแค่การขจัดความยากจนในประเทศกำลังพัฒนานั้นถือว่าเป็นการเพิกเฉยความยากจนในประเทศที่พัฒนาแล้วเช่นกัน ซึ่งเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับการเลือกปฏิบัติและการลดความสำคัญ เช่น ชุมชนชาวโรม่าในประเทศยุโรปหลายแห่งยังคงดำรงชีวิตในสภาพที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วกับประชากรอื่นๆ ชาวโรม่าหลายคนอาศัยอยู่ในที่พักที่ไม่ได้มาตรฐานและไม่สามารถเข้าถึงบริการต่างๆ เช่น น้ำสะอาด สุขอนามัย การศึกษาและการดูแลสุขภาพ[21]

การละเลยการแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติไม่ได้สะท้อนถึงเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงและไม่ได้แสดงถึงการวางแผน การติดตามและกรอบการรายงานผลของเป้าหมายการพัฒนาฯ อีกด้วย

ช่องว่างในการวัดผลและการจัดทำรายงาน

จากการสำรวจรายงานประเทศของเป้าหมายการพัฒนาฯ จำนวน 50 ฉบับ โดย ผู้เชี่ยวชาญอิสระในประเด็นชนกลุ่มน้อย แสดงให้เห็นว่า มีรายงานเพียง 19 ฉบับที่กล่าวถึงประเด็นชาติพันธุ์และชนเผ่าพื้นเมือง และเป็นการรายงานตามเป้าหมายบางข้อเท่านั้น แม้มีการพูดถึงหากแต่ข้อมูลของผลกระทบหรือการวิเคราะห์กระบวนการยุติธรรมต่างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับชนกลุ่มน้อยกลับไม่ได้มีอยู่ในเป้าหมายการพัฒนาฯ[22]

มีการเรียกร้องให้รัฐต่างๆ รวบรวมตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาฯ บนพื้นฐานของเพศและชุมชนเมืองหรือชุมชนชนบทให้มากเท่าที่เป็นไปได้[23] อย่างไรก็ตาม ไม่มีการเรียกร้องแบบเดียวกันนี้ในการรวบรวมข้อมูลของกลุ่มที่กำลังเผชิญกับการเลือกปฏิบัติหรือกลุ่มคนด้อยโอกาสในบริบทเฉพาะของประเทศ เช่น ชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองหรือชนกลุ่มน้อย จากการทบทวนรายงานเป้าหมายการพัฒนาฯ ของประเทศต่างๆ โดยเลขาธิการของเวทีถาวรว่าด้วยชนพื้นเมืองของสหประชาชาตินั้น พบว่า มีข้อมูลเกี่ยวกับชนเผ่าพื้นเมืองเพียงน้อยนิดเท่านั้น[24]

บางประเทศได้มีการพัฒนากรอบการประเมินผลการดำเนินงานโดยผนวกประเด็นเฉพาะของกลุ่มคนด้อยโอกาสลงไปด้วย เช่น คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนรายงานว่า ประเทศไทยมีตัวชี้วัดแห่งชาติถึงความแตกต่างระหว่างภูมิภาคและชาติพันธุ์ ประเทศเอควาดอร์ก็ได้มีตัวชี้วัดเพิ่มเติมที่จะสะท้อนให้เห็นถึงสิทธิสตรี สิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองและชาวแอฟริกัน[25] อย่างไรก็ตาม ทุกประเทศจะต้องสร้างความพยายามที่จะวางแผน ดำเนินการและประเมินผลเป้าหมายการพัฒนาฯ รวมทั้งมุ่งให้ความสำคัญต่อการยุติการเลือกปฏิบัติและทลายอุปสรรคของคนด้อยโอกาสที่จะเข้าถึงบริการต่างๆ

พันธกรณีของรัฐที่เชื่อมโยงกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม[26]

ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ รัฐมีพันธกรณีที่จะทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมบรรลุผล (การดำเนินการทางบวก)[27] รัฐมีหน้าที่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนอย่างรอบคอบเป็นรูปธรรมและมีเป้าหมายชัดเจนเท่าที่จะทำได้ในการทำให้สิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นได้จริงและมีประสิทธิภาพมากสุดเท่าที่เป็นไปได้[28] นี่เป็นพันธกรณีอันเร่งด่วน ทั้งนี้ อัตราและระดับการดำเนินการที่รัฐแต่ละแห่งต้องปฏิบัตินั้นขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่เอื้ออำนวยทั้งจากทรัพยากรภายในประเทศและจากชุมชนระหว่างประเทศ รัฐสามารถแสวงหาความร่วมมือและความช่วยเหลือจากนานาชาติเพื่อให้เกิดการเคารพ การคุ้มครองและดำเนินการให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้จริง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องมาจากแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติและแผนการดำเนินการในเป้าหมายการพัฒนาฯ รวมทั้งมีการพัฒนาตัวชี้วัดและเกณฑ์มาตรฐาน[29]

รัฐยังมีพันธกรณีเร่งด่วนในการจัดลำดับความสำคัญของสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมสำหรับทุกคน[30] รัฐจะต้องเคารพสิทธิมนุษยชนโดยไม่เข้าแทรกแซงทั้งทางตรงและทางอ้อมในสิทธิมนุษยชนของพลเมือง และจะต้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนด้วยการป้องกัน สืบค้น ลงโทษและมีระบบการชดเชยเมื่อบุคคลที่สามละเมิดสิทธิมนุษยชน และรัฐจะต้องเติมเต็มสิทธิมนุษยชนโดยการออกกฎหมาย มีการบริหาร มีระบบยุติธรรม มีงบประมาณและมีขั้นตอนต่างๆ เพื่อการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งพันธกรณีในการเคารพและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนนั้นเป็นความเร่งด่วนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นต่อการไม่เลือกปฏิบัติและความเท่าเทียมซึ่งเป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้สะท้อนถึงพันธกรณีของรัฐเหล่านี้แต่อย่างใด จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เป้าหมายการพัฒนาฯ จะต้องคำนึงถึงประเด็นเหล่านี้

การจัดทำเกณฑ์มาตรฐานที่มีประสิทธิภาพสำหรับดำเนินการ

เป้าหมายการพัฒนาฯ ได้จัดตั้งวัตถุประสงค์ระดับโลก อย่างไรก็ตาม มีข้อกังวล 2 ประเด็น อย่างแรก วัตถุประสงค์ระดับโลกไม่ได้พัฒนาขึ้นมาจากการประเมินระดับการดำเนินงานของประเทศต่างๆ หรือพิจารณาจากทรัพยากรที่มีอยู่ในประเทศนั้นๆ และความร่วมมือหรือการช่วยเหลือระหว่างประเทศ และไม่ได้ให้ความสำคัญในการทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมขั้นพื้นฐานเกิดขึ้นได้จริงสำหรับทุกคนในทุกประเทศ อย่างที่สอง กรอบการดำเนินงานของเป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้เรียกร้องให้รัฐต่างๆ ประยุกต์ใช้วัตถุประสงค์ระดับโลกเข้ากับบริบทท้องถิ่น แม้ว่าในบางรัฐจะมีการประยุกต์ใช้ตามความสมัครใจก็ตาม ผลที่เกิดขึ้นคือ เป้าหมายการพัฒนาฯ มีเกณฑ์มาตรฐานที่ต่ำเกินไปสำหรับในบางประเทศและเกณฑ์มาตรฐานต่ำกว่ากฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

ข้อควรพิจารณาในวัตถุประสงค์การพัฒนาระดับโลก

เป้าหมายของเวลาสามารถจะเป็นเครื่องมือสำคัญ โดยการใช้มาตรฐานธรรมดาและใช้เกณฑ์การประเมินผลสากล เป้าหมายการพัฒนาฯ จะสนับสนุนให้เกิดการเปรียบเทียบการพัฒนาที่คล้ายคลึงกันทั่วทั้งประเทศ ซึ่งบางประเทศนำไปใช้อย่างได้ผล อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์เหล่านี้ไม่ได้นำไปเป็นข้อพิจารณาในบางประเทศ หรือใช้ในการพิจารณาทรัพยากรท้องถิ่นและทรัพยากรระหว่างประเทศ ผลก็คือ แทนที่จะมีวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผล กลับมีเกณฑ์มาตรฐานที่แปลกแยกมากมาย ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ วัตถุประสงค์ที่ 11 ภายใต้เป้าหมายที่ 7 เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวชุมชนแออัดร้อยล้านคน วัตถุประสงค์นี้เอามาจาก Cities Without Slums Action Plan (แผนปฏิบัติการเมืองไร้สลัม) และเป็นวัตถุประสงค์ซึ่งพันธมิตรของผู้บริจาคและหน่วยงานระหว่างประเทศได้วางไว้สำหรับงานของตน[31] ซึ่งไม่ได้อยู่บนพื้นฐานจากการประเมินว่า รัฐควรมีเป้าหมายที่สมเหตุสมผลเพื่อบรรลุพันธกรณีการพัฒนาของตนและบนพื้นฐานทรัพยากรที่มีอยู่ วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดนี้ไม่ได้สะท้อนหน้าที่ของรัฐในการดำเนินการขั้นเร่งด่วนที่จะจัดหาความมั่นคง การคุ้มกันต่อการไล่รื้อ การถูกคุกคามและการกระทำอื่นๆ ต่อชาวชุมชนแออัด ผลก็คือ เป้าหมายการพัฒนาฯ พลาดโอกาสในการสร้างกระบวนการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้คนนับพันล้านที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด

เป้าหมายการพัฒนาฯ มีเป้าหมายที่จะลดอัตราผู้คนที่ยังชีพต่ำกว่า หนึ่งเหรียญสหรัฐต่อวันลงกว่าครึ่ง ในระหว่างปี 2533[32]และปี 2558 เป้าหมายนี้อยู่บนพื้นฐานการวิเคราะห์การดำเนินงานในอดีต[33]มากกว่าที่จะประเมินกระบวนการที่เป็นไปได้โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ตามที่กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) ซึ่งได้เรียกร้อง การที่รัฐไม่ได้ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศหมายความว่า วัตถุประสงค์เกี่ยวกับรายได้ของผู้ยากจนนั้นไม่มีประสิทธิภาพมากพอ มีการคาดการณ์ว่า วัตถุประสงค์ระดับโลกจะสามารถประสบความสำเร็จได้บนพื้นฐานการดำเนินงานในประเทศจีนและอินเดียซึ่งเป็นผลมาจากนโยบายซึ่งเกิดขึ้นก่อนเป้าหมายการพัฒนาฯ[34]

เป้าหมายที่ 8 ของเป้าหมายการพัฒนาฯ คือพันธะสัญญาจากประเทศที่พัฒนาแล้วในการให้ความช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาอีก 7 ข้อ ซึ่งคำมั่นสัญญาเหล่านี้ไม่ได้มีการแสดงปริมาณหรือระยะเวลา ซึ่งทำให้ไม่สามารถหาประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นผู้รับผิดชอบได้

วัตถุประสงค์ระดับประเทศ

บางประเทศมีวัตถุประสงค์ของชาติสูงกว่าวัตถุประสงค์ในเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น ประเทศในละตินอเมริกาตัดสินใจที่จะขยายวัตถุประสงค์ในเป้าหมายการพัฒนาฯ ไปสู่การศึกษาระดับมัธยมศึกษา[35]ประเทศเคนย่า ประเทศแอฟริกาใต้และประเทศศรีลังกาถือว่าน้ำและสุขอนามัยคือสิทธิมนุษยชน และมีการพัฒนาวัตถุประสงค์ของชาติเพิ่มไปสู่การเข้าถึงน้ำและสุขอนามัยซึ่งวัตถุประสงค์เหล่านี้มีความเข้มแข็งกว่าวัตถุประสงค์ระดับโลกเสียอีก[36]อย่างไรก็ตาม ประเทศอีกหลายๆ ประเทศอาจจะใช้วัตถุประสงค์ระดับโลกและบางประเทศอาจจะมีวัตถุประสงค์ที่ต่ำกว่ากฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

จากการทบทวนเป้าหมายการพัฒนาฯ เมื่อเร็วๆ นี้ ได้มีการเสนอโอกาสให้รัฐจัดตั้งวัตถุประสงค์ระดับประเทศซึ่งสะท้อนถึงหน้าที่ของรัฐภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนสากลซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การวิเคราะห์วัตถุประสงค์ระดับประเทศและขั้นตอนที่เร่งด่วนซึ่งรัฐจะต้องดำเนินการนั้นจะต้องนำไปสู่การประเมินผลและความรับผิดชอบที่ดีมากยิ่งขึ้น ขณะที่มีความเป็นไปได้ที่จะไม่มีการปรับปรุงกรอบระดับโลกในเป้าหมายการพัฒนาฯ จนถึงปี 2558 รัฐต่างๆ สามารถปรับปรุงวัตถุประสงค์ระดับประเทศเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ภายในห้าปีข้างหน้า ซึ่งจะทำให้กรอบการทำงานภายใต้เป้าหมายการพัฒนาฯ มีการปฏิบัติจริงในทุกประเทศ

ความเชื่อมั่นต่อเป้าหมายการพัฒนาฯ เพียงอย่างเดียวนั้นอาจจะบิดเบือนภาพการปฏิบัติงานได้ เช่น เป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้แก้ปัญหาบริการที่มีคุณภาพและมีราคาที่เหมาะสม ในบางครั้งสาเหตุของปัญหาคือ การขาดข้อมูล เช่น ปฏิญญาสหัสวรรษกำหนดวัตถุประสงค์ในการลดจำนวนผู้ที่ไม่สามารถเข้าถึงน้ำสะอาดลงครึ่งหนึ่ง[37]อย่างไรก็ตาม เป้าหมายการพัฒนาฯ กลับจำกัดเป้าหมายนี้ในการเข้าถึงน้ำเนื่องจากไม่มีข้อมูลเปรียบเทียบระหว่างประเทศในแง่ของค่าใช้จ่ายที่เหมาะสมในการเข้าถึงน้ำสะอาด ตัวชี้วัดต่างๆ จะประเมินการเข้าถึงน้ำที่ปลอดภัยหากว่าน้ำนั้นมาจากแหล่งที่ปลอดภัยเช่น ท่อน้ำที่สะอาดหรือบ่อที่ปลอดภัย[38]ท่อน้ำด้อยคุณภาพที่มาจากแหล่งน้ำปนเปื้อนมลพิษสามารถนับอย่างผิดๆ ว่าเป็นความปลอดภัยได้

การวิพากษ์สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมไม่ได้รวมอยู่ในเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น สิทธิในสังคมที่ปลอดภัย และสิทธิในสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันและได้รับการรักษาจากโรคภัยไข้เจ็บซึ่งยังคงส่งผลต่อชีวิตนับล้าน เช่น โรคตาบอดแถบแม่น้ำ (river blindness) โรคไข้ง่วงหลับ โรคพยาธิ และโรคเรื้อน จากข้อมูลขององค์การอนามัยโลก โรคภัยไข้เจ็บเหล่านี้ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อคนยากจนในชนบทในประเทศยากจน[39]ดังนั้นรัฐเองควรพัฒนาเกณฑ์มาตรฐานของประเทศสำหรับสิทธิสำคัญๆ ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมซึ่งไม่ได้ผนวกอยู่ในเป้าหมายการพัฒนาฯ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าการดำเนินงานของประเทศนั้นสอดคล้องกับพันธกรณีทางสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและดำเนินการเพื่อผู้คนด้อยโอกาสนับล้านของโลก

การมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ

กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) รับประกันสิทธิของพลเมืองทุกคนในการเข้ามามีส่วนร่วมกับกิจการสาธารณะ[40] คณะกรรมการองค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมได้ย้ำเน้นถึงสิทธิการเข้าร่วมว่า จะต้องเป็นองค์ประกอบที่ขาดเสียไม่ได้ในนโยบาย โครงการและยุทธศาสตร์ของรัฐบาล[41]ตัวอย่างเช่น บทบาทสำคัญในการเข้าไปมีส่วนร่วมเพื่อสร้างความเชื่อมั่นถึงการจัดหาบริการด้านสุขภาพสำหรับทุกคน[42]และเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมที่มีความหมาย รัฐจะมีการเติมเต็มสิทธิต่างๆ และหน้าที่อื่นๆ ของรัฐด้วยเช่นกัน รวมทั้งเสรีภาพในการแสดงออกและสมาคม อีกทั้งรัฐต้องปฏิบัติหน้าที่เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมให้นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนสามารถทำงานของตนเองได้

ทั้งนี้ กรอบการดำเนินงานของเป้าหมายการพัฒนาฯ ขณะนี้นั้นไม่ได้มีความชัดเจนถึงสิทธิการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพและมีความหมาย ผลก็คือ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในความยากจนไม่ได้เข้าร่วมในการพัฒนา การดำเนินการหรือการประเมินผลที่จะทำให้เป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นสัมฤทธิ์ผล กระบวนการในการตัดสินใจนั้นไม่ได้ผนวกรวมไปถึงภาคประชาสังคม องค์กรชุมชน กระบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและบุคคลมากนัก[43]และในบางกรณี การเข้าร่วมก็ไม่ได้มีความจริงจังแต่อย่างใด[44]

เลขาธิการของเวทีถาวรว่าด้วยชนเผ่าพื้นเมืองขององค์การสหประชาชาติได้ทบทวนรายงานเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษจาก 25 ประเทศในแอฟริกา ละตินอเมริกาและเอเชียแปซิฟิกในปี 2549 และปี 2550[45]ซึ่งพบว่า ประเด็นของชนเผ่าพื้นเมืองไม่ถูกบรรจุไว้ในการประเมินผลและรายงานของประเทศ การทบทวนรายงานยังพบด้วยว่า รัฐไม่ได้มีกลไกที่เอื้อให้ชนเผ่าพื้นเมืองเข้าไปมีส่วนร่วมในการออกแบบ ดำเนินโครงการและติดตามนโยบายซึ่งออกแบบมาเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ แต่อย่างใด[46] ซึ่งการทบทวนรายงานนี้ได้สรุปว่า สำหรับรายงานในอนาคต รัฐบาลควรจะส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรงของชนเผ่าพื้นเมือง โดยเริ่มจากกระบวนการวางแผนและเตรียมการ และรายงานยังย้ำด้วยว่า [ ] เสรีภาพ การให้ความสำคัญและการได้รับข้อมูลของชนเผ่าพื้นเมืองควรจะอยู่ในโครงการพัฒนาซึ่งผนวกรวมชนเผ่าพื้นเมืองไว้ด้วย ชนเผ่าพื้นเมืองไม่ควรจะเป็นแค่เป้าหมายในการศึกษาหรือเป็นแค่กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาเท่านั้น ไม่ว่าจะมีความประสงค์ดีแค่ไหนก็ตาม ชนเผ่าพื้นเมืองจะต้องได้รับการเข้าร่วมอย่างแข็งขันในการวางนโยบาย การดำเนินโครงการและการประเมินผล [47]

การมีส่วนร่วมและการหารืออย่างจริงใจเป็นความจำเป็นที่จะต้องมีขึ้นก่อนการวางแผนและการดำเนินงาน รวมทั้งจะต้องมีการรับประกันในระดับชาติและนานาชาติเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ

สิทธิในการเข้าถึงข้อมูลในอินเดีย

ในปี 2548 รัฐบาลอินเดียได้ออกพระราชบัญญัติสิทธิในการเข้าถึงข้อมูล (RTI Act) ภายหลังจากการณรงค์สาธารณะซึ่งนำโดย มาสดอร์ กิซาน ชักตี สันกาธัน (Mazdoor Kisaan Shakti Sangathan) ซึ่งชูประเด็นการขาดโอกาสการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของคนยากจนในชนบทและการขาดโอกาสเหล่านี้ส่งผลต่อการทุจริตอย่างใหญ่หลวงในโครงการช่วยเหลือเพื่อบรรเทาทุกข์อย่างไร[48] พระราชบัญญัตินี้ครอบคลุมถึงรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น องค์กรปกครองท้องถิ่น (Panchayati Raj) องค์กรชุมชนรวมทั้งผู้ที่ได้รับเงินทุนจากรัฐบาล เจ้าหน้าที่รัฐมีหน้าที่อำนวยการเข้าถึงข้อมูลเมื่อมีการร้องขอ ซึ่งรวมถึงการลงโทษเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิเสธการให้ข้อมูลและผู้ที่ไม่ให้ข้อมูลตรงตามเวลา

แม้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมีข้อจำกัด แต่ก็เป็นก้าวสำคัญสำหรับความโปร่งใสและความรับผิดชอบในอินเดีย ซึ่งตั้งแต่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวนี้ มีการดำเนินคดีการทุจริตในบริการสาธารณะและการทุจริตทางราชการ[49]อีกทั้งพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังช่วยให้ชาวอินเดียรับรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบริการและโครงการในชีวิตประจำวันซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตของพวกเขา เช่น การส่งมอบบัตรคูปองอาหาร หนังสือเดินทาง การคืนเงินภาษีไปจนถึงขั้นการตัดสินใจระดับนโยบาย เช่น นโยบายการปฏิรูปน้ำในกรุงนิว เดลฮี และพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังช่วยให้ชาวอินเดียพัฒนาความสามารถในการเข้าร่วมในกระบวนการต่างๆ ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่และยังช่วยให้เกิดกระบวนการรับผิดชอบของรัฐอีกด้วย

ความรับผิดชอบและการชดเชย

การประเมินจากนานาชาติต่อโครงการของรัฐเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นยังมีข้อจำกัดอยู่แค่ระบบการรายงานผลสู่สาธารณะตามความสมัครใจ ซึ่งการส่งมอบรายงานจากหลายๆ ประเทศนั้น[50] มาจากการมอบหมายจากสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) และรายงานหลายฉบับขาดข้อมูลเชิงลึกของการประเมินโครงการและไม่ได้รายงานความคืบหน้าแต่อย่างใด นอกจากนั้นยังมีกระบวนการตามความสมัครใจโดยคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งรัฐต่างๆ สามารถเลือกที่จะนำเสนอความก้าวหน้าการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาฯ ในงานประชุมประจำปี ซึ่งในปี 2551 มีเพียง 8 ประเทศเท่านั้นที่เลือกนำเสนอความก้าวหน้าของการดำเนินงาน อย่างไรก็ตามยังไม่มีการติดตามประเมินผลอย่างเป็นอิสระต่อรายงานเหล่านี้และไม่มีเวทีในการร้องเรียนแต่อย่างใด

กลไกความรับผิดชอบของประเทศและกลไกระหว่างประเทศบนหลักการสิทธิมนุษยชนนั้นจะช่วยให้เป้าหมายการพัฒนาฯ มีความเข้มแข็ง โดยการให้โอกาสอันยิ่งใหญ่แก่คนยากจนและภาคประชาสังคมได้แสดงบทบาทของตนในการติดตามการดำเนินงานของรัฐ

รายงานการวิจัยของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลที่เบอร์กินา ฟาโซ ได้ย้ำเน้นถึงความสำคัญของความรับผิดชอบ นโยบายของรัฐบาลที่ให้การอุดหนุนแก่ผู้หญิงตั้งครรภ์ถูกทำลายด้วยการเรียกเก็บเงินโดยผิดกฎหมายจากโรงพยาบาล ซึ่งผู้หญิงที่เผชิญกับการทุจริตเยี่ยงนี้ไม่มีที่ทางให้ร้องเรียน ไม่มีกลไกทั้งในโรงพยาบาลหรือในกระบวนการยุติธรรมที่จะสร้างความเชื่อมั่นแก่ความรับผิดชอบ[51] ซึ่งการมีกลไกต่างๆ จะช่วยให้นโยบายของรัฐบาลเป็นจริงมากขึ้น อีกทั้งยังส่งเสริมศักยภาพของผู้หญิงและครอบครัวในการร้องเรียนหากว่าไม่ได้รับบริการอย่างที่ควรได้ภายใต้นโยบายดังกล่าว กระบวนการในการเพิ่มความรับผิดชอบและการชดเชยอย่างมีประสิทธิภาพจะช่วยกระตุ้นให้รัฐบาลเข้าไปทำงานร่วมกับกลุ่มคนที่มักจะอยู่วงนอกกระบวนการตัดสินใจมากขึ้น

กลไกความรับผิดชอบภายในประเทศ

ผู้คนจำนวนมาก โดยเฉพาะผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจนกำลังเผชิญความยากลำบากในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจะต้องขจัดอุปสรรคต่างๆ ลงเพื่อให้กระบวนการยุติธรรมได้ทำหน้าที่ตามศักยภาพในการต่อสู้และส่งเสริมสิทธิ กฎหมายของประเทศควรคำนึงถึงสิทธิมนุษยชนรวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งต้องบังคับใช้ให้เป็นกฎหมาย และควรให้สิทธิแก่ภาคประชาสังคมในการนำเสนอคดีต่างๆ ในศาลกรณีผลประโยชน์สาธารณะ ให้อำนาจอิสระแก่ศาล มีการปฏิบัติตามคำตัดสินของศาล มีการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายและลดอัตราค่าธรรมเนียมของศาลสำหรับผู้มีรายได้ต่ำ สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้

ในระดับประเทศ ศักยภาพของกลไกความรับผิดชอบที่จะช่วยให้เกิดการทำงานของกระบวนการติดตามผลคือ ระบบยุติธรรม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน รัฐสภาและหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมาย ระบบยุติธรรมควรมีความสามารถในการนำรัฐบาลเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายได้ และควรติดตามว่า รัฐบาลได้ปฏิบัติตามกฎหมายแห่งชาติและกฎหมายระหว่างประเทศหรือไม่ รวมทั้งเรียกร้องให้หน่วยงานรัฐบาลปฏิรูปกฎหมาย นโยบายรวมถึงปฏิบัติตามพันธกรณีที่พึงกระทำ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญแห่งแอฟริกาใต้ได้ระบุไว้ว่า การฟ้องร้องดำเนินคดีจะช่วยให้ประชาธิปไตยมีความหมายขึ้นและยังเป็นการเรียกร้องให้รัฐบาลมีความรับผิดชอบต่อพลเมืองของตนอีกด้วยทั้งจากช่วงเลือกตั้งและในการปฏิบัติตามนโยบาย และเนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ รัฐบาลควรเปิดเผยว่ารัฐได้ดำเนินการตามนโยบายอะไรบ้าง มีการพิจารณาทางเลือกใหม่ๆ อย่างไร และต้องให้เหตุผลในการเลือกดำเนินตามนโยบายใดนโยบายหนึ่ง[52]

องค์กรต่างๆ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ หน่วยงานตรวจสอบภาคเอกชนหรือสถาบันคุ้มครองสิทธิสามารถแสดงบทบาทการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อให้เกิดการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม องค์กรเหล่านี้ยังสามารถดำเนินการตรวจสอบในนามของผู้สูญเสีย หรือเรียกร้องให้มีการปฏิรูปกฎหมายหรือนโยบายที่จำเป็น และเป็นตัวแทนของผู้ทรงสิทธิ ซึ่งรัฐบาลควรสร้างความเชื่อมั่นว่าองค์กรเหล่านี้มีศักยภาพซึ่งสาธารณชนสามารถเข้าถึงได้และมีความสามารถที่จะตรวจสอบการดำเนินงานของรัฐตามเป้าหมายการพัฒนาฯ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และองค์กรเหล่านี้ควรจะมีบรรทัดฐานในการทำงานที่ครอบคลุมถึงสิทธิมนุษยชนทุกสิทธิรวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม หน่วยงานที่มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับน้ำและสุขอนามัย สุขภาพและการศึกษา ซึ่งจะมีข้อบังคับและมีความเชี่ยวชาญในการติดตามประเมินผลการให้บริการแก่สาธารณะรวมทั้งมีอำนาจในการสั่งการเพื่อการปรับปรุง แต่ส่วนใหญ่ไม่ได้มีการผนวกรวมมาตรฐานสิทธิมนุษยชนเข้าไปในการปฏิบัติงานด้วย รัฐบาลควรมีการบูรณาการสิทธิมนุษยชนเข้าไปในข้อบังคับของหน่วยงานเหล่านี้และเรียกร้องให้หน่วยงานดังกล่าวรับฟังข้อร้องเรียนจากประชาชนและให้ข้อมูลถึงสิทธิในการร้องเรียน

หน่วยงานรัฐสภาสามารถแสดงบทบาทสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดกระบวนการติดตามผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ได้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บทบาทของหน่วยงานกับพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนของรัฐ

การใช้อำนาจศาลเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง

การฟ้องร้องของสหภาพประชาชนเพื่อเสรีภาพของพลเรือน (People s Union on Civil Liberties) นำไปสู่การตระหนักและการดำเนินการด้านสิทธิทางอาหารในอินเดีย ศาลพบว่า การกระจายอาหารที่มีอยู่นั้นไร้ประสิทธิภาพมากกว่าเป็นปัญหาการขาดแคลนเงินงบประมาณ[53] ซึ่งต้องมีการรับประกันว่า อย่างน้อยครอบครัวที่อาศัยอยู่ใต้เส้นความยากจนและและโครงการโภชนาการอื่นๆ จะต้องได้รับการปันส่วนอาหารตามกฎหมาย ศาลยังพบด้วยว่า โครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนในหลายรัฐของอินเดียมีคุณภาพต่างกันและไม่มีคุณภาพมากพอ[54]ซึ่งตามหลักแล้ว อาหารกลางวันต้องประกอบด้วยปริมาณแคลเลอรี่ 300 แคลเลอรี่และโปรตีน 8-12 กรัม และมีการแจกอาหารอย่างน้อย 200วัน ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้มีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาท้องถิ่น และจะติดประกาศให้เห็นได้ชัดในอาคารเรียน โรงเรียนและที่สภาหมู่บ้าน (Panchayats)[55] ขณะที่คำสั่งดังกล่าวถูกรัฐหลายแห่งเพิกเฉย กลุ่มที่ทำงานด้านสิทธิทางอาหารกลับมีความเข้มแข็งขึ้น[56] การเคลื่อนไหวเพื่อให้สามารถเข้าถึงสิทธิทางอาหารและการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อติดตามการดำเนินงานช่วยให้สิทธิทางอาหารเป็นจริงมากขึ้น ปัจจุบัน นักเรียนประมาณ 140 ล้านคนในโรงเรียนของรัฐและโรงเรียนที่รัฐให้ความช่วยเหลือได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินการทางกฎหมายครั้งนี้[57]จากอัตราการเข้าเรียนในรัฐต่างๆ ที่โครงการอาหารโรงเรียนได้ดำเนินการ พบว่า อัตราการเข้าเรียนของเด็กผู้หญิงเพิ่มขึ้นถึง 10 เปอร์เซ็นต์[58] ซึ่งคาดการณ์ว่า จากการดำเนินโครงการอาหารโรงเรียนอย่างน้อยครึ่งประเทศ จะเพิ่มปริมาณนักเรียนผู้หญิงถึง 350,000 คนต่อปี ซึ่งเป็นผลมาจากการฟ้องร้องประเด็นสิทธิทางอาหาร[59]

ในแอฟริกาใต้ การฟ้องร้องประเด็นสิทธิในที่อยู่อาศัยนำไปสู่การจัดตั้งกองทุนที่อยู่อาศัยฉุกเฉินของเทศบาลทั่วประเทศและยังสร้างกฎเกณฑ์มาตรฐานเพื่อป้องกันการไล่รื้ออีกด้วย[60] คดีสำคัญที่สุดคดีหนึ่งคือการตรวจสอบนโยบายของรัฐบาลในการจำกัดการบริหารของยานีวิราปีน (Nevirapine) ซึ่งเป็นการใช้ยาป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์จากแม่สู่ลูกในพื้นที่โครงการนำร่องของประเทศ ศาลระบุว่า บริษัทผู้ผลิตได้เสนอให้ยาแก่รัฐบาลโดยไม่มีค่าใช้จ่ายเป็นเวลาห้าปีและจากหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งคำแนะนำจากองค์การอนามัยโลกและแพทยสภาของแอฟริกาใต้ได้สนับสนุนให้ใช้ยานี้ได้[61] ในสถานการณ์เช่นนี้ ยาสามารถรักษาชีวิตของทารกแรกเกิด ไม่มีเหตุผลใดในการจำกัดการจัดการของยานีวิราปีนจากผู้หญิงและเด็กนอกพื้นที่โครงการนำร่องจนกระทั่งรัฐบาลมีโครงการใหม่หรือเสร็จสิ้นการวิจัย[62] ศาลจึงเรียกร้องให้รัฐบาลอนุญาตให้มีการใช้ยานีวิราปีนในโรงพยาบาลของรัฐและคลีนิคอย่างเท่าเทียม และยังเรียกร้องให้รัฐบาลทำการวัดผลและกระตุ้นให้เกิดการใช้การยาดังกล่าวทั่วไป[63]และมีการระดมทรัพยากรและการเคลื่อนไหวอย่างกว้างขวางเพื่อติดตามการตัดสินใจ และในปี 2548 คณะรัฐมนตรีแอฟริกาใต้นำแผนปฏิบัติการใช้ยาต้านไวรัส (anti-retroviral) เป็นหนึ่งในหลักการสำคัญ[64] คำตัดสินของศาลได้ช่วยให้นโยบายของรัฐมีความหมายต่อประชาชนจริงๆ ในสภาวะการณ์ที่ยังมีการติดต่อของเชื้อเอชไอวี/ เอดส์ในแอฟริกาใต้

กรณีข้างต้นได้เสนอตัวอย่างที่โดดเด่นถึงผลกระทบจากการดำเนินคดีที่เป็นผลมาจากการดำเนินการตามสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้คดีเหล่านี้ประสบความสำเร็จคือ ความตั้งใจจริงของกระบวนการยุติธรรมในการพิจารณาคดีของผู้ด้อยโอกาสและการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล รัฐธรรมนูญของแอฟริกาใต้ได้กล่าวถึงสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมว่าเป็นการบังคับใช้ทางกฎหมาย และตามด้วยการตรวจสอบของศาลฎีกาของอินเดียในการติดตามการปฏิบัติงานตามนโยบาย รวมถึงภาคประชาสังคมที่สามารถแสดงหลักฐานต่อศาลและ สามารถติดตามและเจรจาให้รัฐมีการดำเนินการทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศอีกทั้งความสามารถในการดำเนินคดีในกรณีจำเป็น

กลไกความรับผิดชอบระหว่างประเทศ

กลไกความรับผิดชอบระหว่างประเทศมีบทบาทสำคัญกรณีมีช่องว่างเกิดขึ้นในกลไกระดับประเทศและในกรณีที่ระบบของประเทศไม่ได้สอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน กลไกระหว่างประเทศยังช่วยเน้นความสนใจทางการเมืองระดับสูงในประเด็นสิทธิมนุษยชนในบริบทของเป้าหมายการพัฒนาฯ

กลไกดังกล่าวนี้ประกอบด้วยหน่วยงานสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ การมีคณะกรรมการที่เป็นอิสระและมีความเชี่ยวชาญในการติดตามการดำเนินงานและในบางกรณีสามารถรับเรื่องร้องเรียนได้[65]และกระบวนการวาระการประชุมเพื่อทบทวน (The Universal Periodic Review-UPR) ของสภาสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาติ ซึ่งจะทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศต่างๆ ทุกๆ 4 ปี

ระบบติดตามสถานการณ์สิทธิมนุษยชนยังไม่ได้แสดงบทบาทสำคัญในเป้าหมายการพัฒนาฯ มากนัก รัฐต่างๆ แทบไม่ได้รายงานการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ แก่องค์กรดังกล่าวข้างต้น และไม่ได้มีการกล่าวถึงการดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ ในวาระการประชุมเพื่อทบทวนแต่อย่างใด

กลไกสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศสามารถแก้ปัญหาต่อข้อร้องเรียนจากบุคคลและกลุ่มต่างๆ เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในบริบทเป้าหมายการพัฒนาฯ กรณีที่กระบวนการยุติธรรมระดับประเทศล้มเหลว อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การทำงานดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล รัฐควรลงนามในสนธิสัญญาซึ่งเอื้อให้กลไกระหว่างประเทศสามารถรับข้อร้องเรียน เช่น พิธีสารเลือกรับในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม[66] และอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ[67]

คณะกรรมการองค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมมีคำถามถึงประเทศที่พัฒนาแล้วเกี่ยวกับงบประมาณช่วยเหลือในงานพัฒนาต่างประเทศ คณะกรรมการยังได้เรียกร้องให้รัฐต่างๆ มีพันธกรณีภายใต้อนุสัญญาในฐานะเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศ[68]รวมทั้งสมาชิกของสถาบันการเงินระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม กลไกสิทธิมนุษยชนนานาชาติ เช่น วาระการประชุมเพื่อการทบทวนและองค์กรที่ทำหน้าที่ติดตามสนธิสัญญาต่างๆ ยังไม่ได้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบในกรณีเป้าหมายการพัฒนาฯ ในการสนับสนุนการติดตามประเมินผล รัฐควรรายงานผลการปฏิบัติงานในระดับนานาชาติที่รัฐนั้นๆ ดำเนินการเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ต่อองค์กรระหว่างประเทศและสถาบันการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งจะทำให้รัฐนั้นๆ ได้ทำตามพันธกรณีที่มีต่อพลเมืองของรัฐอื่นๆ

บทที่ 3 ความสำคัญของสิทธิมนุษยชนในการดำเนินโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

การบูรณาการมาตรฐานสิทธิมนุษยชนนานาชาติเข้าไปในเป้าหมายการพัฒนาฯ จะช่วยให้เป้าหมายการพัฒนาฯ สามารถเอาชนะความยากจนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มี 3 ประเด็นหลักที่จะกล่าวถึงในบทนี้ คือ ความเท่าเทียมทางเพศ สุขภาพของมารดาและชุมชนแออัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากรอบการทำงานในปัจจุบันล้มเหลวด้านสิทธิมนุษยชนอย่างไรบ้างและสิทธิมนุษยชนมีความสำคัญต่อการแก้ปัญหาความยากจนและการถูกกีดกันอย่างไร

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลพิจารณาถึง 3 ประเด็นเหล่านี้ว่า มีความสำคัญเป็นพิเศษและเป็นตัวแทนของความแตกต่างระหว่างกรอบการทำงานของเป้าหมายการพัฒนาฯ และมาตรฐานสิทธิมนุษยชน การขาดการบูรณาการความเท่าเทียมทางเพศและสิทธิสตรีในวัตถุประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาฯ และตัวชี้วัดนั้นหมายความว่า รัฐไม่ได้ถูกเรียกร้องให้แก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติทางเพศในทางกฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติใดๆ การปรับปรุงสุขภาพของมารดาและการลดอัตราการเสียชีวิตที่ป้องกันได้ของมารดายังคงไม่ได้รับการดำเนินการมากนัก เป้าหมายในการปรับปรุงชีวิตของชาวชุมชนแออัดล้มเหลวในการสะท้อนปัญหาที่ชุมชนเผชิญอยู่ รวมถึงการวัดผลก็ไม่ได้ให้ความเคารพต่อการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนแต่อย่างใด

สิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียมทางเพศ

เป้าหมายที่ 3 ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศและศักยภาพผู้หญิง

เป้าหมายที่ 3.A: ขจัดความแตกต่างทางเพศในการศึกษาระดับประถมและมัธยมภายในปี 2548 และในทุกระดับชั้นการศึกษาภายในปี 2558

ตัวชี้วัด:

3.1 อัตราส่วนของเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายในการศึกษาระดับประถม มัธยมต้นและมัธยมปลาย

3.2 การกระจายเงินค่าจ้างให้กับผู้หญิงในภาคนอกเกษตรกรรม

3.3 อัตราส่วนของผู้หญิงในรัฐสภา

ปฏิญญาสหัสวรรษให้คำมั่นสัญญาที่จะ ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศและส่งเสริมศักยภาพของผู้หญิงอย่างมีประสิทธิภาพในการเอาชนะความยากจน ความหิวโหยและโรคภัยไข้เจ็บและเพื่อสนับสนุนการพัฒนาให้มีความยั่งยืนอย่างแท้จริง และ เพื่อเอาชนะความรุนแรงทุกรูปแบบต่อผู้หญิงและเพื่อดำเนินการตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ [69] อย่างไรก็ตาม เป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้สะท้อนถึงพันธะสัญญาเหล่านี้ในการที่จะทำให้สิทธิสตรีเกิดขึ้นได้จริง

ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงยังคงเผชิญกับปัญหาการเลือกปฏิบัติทางเพศ ความรุนแรงและการละเมิดทางสิทธิมนุษยชนอื่นๆอย่างต่อเนื่องในทุกๆ สังคม ผู้หญิงยังคงมีประสบการณ์แห่งความไม่เท่าเทียมและการถูกเลือกปฏิบัติในการเข้าถึงสิทธิ โอกาสและทรัพยากร คาดการณ์ว่า 70

เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจนคือผู้หญิง[70] ในหลายๆ ประเทศผู้หญิงและเด็กผู้หญิงยังคงเผชิญอุปสรรคในการทำงาน การเข้าร่วมในชีวิตสาธารณะ การศึกษา การดูแลสุขภาพ การเข้าถึงอาหาร น้ำและสุขอนามัย ผู้หญิงยากจนมักเผชิญกับการถูกเลือกปฏิบัติหลายซ้ำหลายซ้อน เพราะว่าพวกเธอเหล่านั้นเป็นสมาชิกชนเผ่าพื้นเมืองหรือชนกลุ่มน้อยหรือด้วยสาเหตุทางเชื้อชาติ วรรณะ ชาติพันธุ์หรือความพิการ

การขาดโอกาสในการเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพ รวมทั้งบริการด้านเพศสภาวะและอนามัยเจริญพันธุ์นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ความพิการและการเสียชีวิต การถูกบังคับให้แต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อยทำให้เด็กหญิงขาดโอกาสทางการศึกษาและส่งผลให้เด็กผู้หญิงเสี่ยงต่อการเสียชีวิตจากการตั้งครรภ์และการคลอดบุตร[71] บ่อยครั้งที่งานบ้านตกเป็นภาระของผู้หญิง ดังนั้น การขาดโอกาสเข้าถึงแหล่งน้ำสะอาดและสุขอนามัยหมายความว่า พวกเธอเหล่านี้ต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในการหาและนำน้ำกลับบ้าน ทำให้ขาดโอกาสในการทำกิจกรรมอื่นๆ รวมทั้งการศึกษา[72] ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ไม่สามารถเข้าถึงห้องสุขาใกล้บ้านมักจะเป็นเป้าของความรุนแรงทางเพศ โดยเฉพาะในยามค่ำคืน[73]

แม้ว่าจะมีความก้าวหน้าด้านการศึกษาขั้นประถม แต่ความเท่าเทียมทางเพศในการศึกษายังไม่ประสบความสำเร็จนักภายในห้าปีหลังจากปี 2558 ซึ่งเป็นปีเป้าหมาย[74] จากรายงานของ กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) กลุ่มเด็กส่วนใหญ่เด็กจาก 101 ล้านคนที่ไม่ได้เข้าเรียนคือเด็กผู้หญิง[75] ช่องว่างระหว่างเพศในโรงเรียนมัธยมยังคงมีอยู่[76] ประมาณว่า เกือบสองในสามของประชากร 780 ล้านคนทั่วโลกที่ไม่รู้หนังสือคือผู้หญิง[77] ปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กผู้หญิงขาดโอกาสเข้าถึงการศึกษานั่นคือการขาดสุขอนามัยที่พอเพียงในโรงเรียน[78] ความรุนแรงและการเอารัดเอาเปรียบจากครูและนักเรียนอื่นๆ[79]

ความเท่าเทียมทางเพศและศักยภาพของผู้หญิงนั้นได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายในการเอาชนะความยากจนและการบรรลุผลของเป้าหมายการพัฒนาฯ[80]หากแต่ในเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้น วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดทางเพศสภาวะกลับมีข้อจำกัดและแทบไม่ได้รับการกล่าวถึงเลย[81] เป้าหมายที่ 3 กล่าวถึงการขจัดความแตกต่างทางเพศในระบบการศึกษา ซึ่งเพิกเฉยต่อประเด็นอื่นๆ ที่รัฐให้คำมั่นต่อการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเพศต่อผู้หญิง จากตัวชี้วัด 2 ตัว (อัตราค่าจ้างนอกภาคเกษตรกรรมและอัตราของที่นั่งของผู้หญิงในรัฐสภา) และเป้าหมายที่ 5 ปรับปรุงสุขภาพของมารดา ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ต่ำกว่าพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐมีหน้าที่ที่จะแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติทางเพศและรับประกันความเท่าเทียมกันในแต่ละเป้าหมายและวัตถุประสงค์ นอกเหนือจากนี้ ความรุนแรงทางเพศเป็นอุปสรรคของความเท่าเทียมทางเพศซึ่งกัดกร่อนกระบวนการทั้งหลายของเป้าหมายการพัฒนา และไม่ได้สะท้อนให้เห็นในวัตถุประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาฯ แต่อย่างใด

การเลือกปฏิบัติ ความรุนแรงทางเพศและอุปสรรคอื่นๆ

ผู้หญิงที่ได้รับการศึกษาจะมีความสามารถในการคุ้มครองสุขภาพของตนและลูกๆ ได้ดี พวกเธอจะหลีกเลี่ยงการแต่งงานและการตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุยังน้อยเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ลูกๆ ของพวกเธอจะได้รับภูมิคุ้มกันโรค ได้รับโภชนาการที่ดีและได้เข้าโรงเรียน[82] การส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้าโรงเรียนเป็นพลังสำคัญในการป้องกันการตายของมารดาและทารกแรกเกิดและยังทำให้เป้าหมายการพัฒนาฯ บรรลุผลอีกด้วย ในการทำให้สิทธิของผู้หญิงในการเข้าเรียนเป็นจริง รัฐจะต้องปรับปรุงสภาพของโรงเรียนสำหรับเด็กผู้หญิง รวมทั้งส่งเสริมสภาพแวดล้อม การเดินทางไป-กลับจากโรงเรียนที่ปลอดภัย ห้องน้ำที่ปลอดภัยรวมทั้งการขจัดอุปสรรคต่างๆ (รวมทั้งอุปสรรคทางการเงิน) ซึ่งขัดขวางไม่ให้เด็กผู้หญิงเข้าโรงเรียนออกไป

ประเทศทาจิกิสถาน

ในประเทศทาจิกิสถาน รัฐบาลล้มเหลวในการจัดการศึกษาที่จำเป็นแก่เด็กผู้หญิง แม้ว่าการศึกษาภาคบังคับคือเกรดเก้า (อายุ 15 ปี) หากแต่เด็กผู้หญิงมากกว่า 27 เปอร์เซ็นต์ต้องออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุสิบสามหรือสิบสี่ปีด้วยสาเหตุต่างๆ ค่านิยมของสังคมที่ว่า บทบาทของผู้หญิงคือภรรยาและแม่นั้นหมายความว่า ครอบครัวมักจะไม่ลงทุนกับการศึกษาของเด็กผู้หญิง ขณะที่เด็กผู้ชายได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้เข้าโรงเรียน เด็กผู้หญิงมักจะถูกใช้ให้ทำงานบ้านหรือในทุ่งนาจนกระทั่งแต่งงาน ครอบครัวหลายครอบครัวก็จนเกินกว่าที่จะจ่ายเงินกับค่าใช้แอบแฝง เช่น รองเท้า หนังสือเรียน อาหารและค่าเดินทาง และเมื่อทรัพยากรมีจำกัด จึงเลือกให้เด็กผู้ชายเข้าเรียนมากกว่า อุปสรรคของเด็กผู้หญิงในการเข้าเรียนแสดงให้เห็นถึงความตกต่ำของระบบการศึกษาของทาจิกิสถาน ซึ่งเผชิญอุปสรรคตั้งแต่การไม่มีงบประมาณ ครูที่ไม่มีคุณภาพ หลักสูตรไม่ทันสมัย ทรัพยากรที่จำกัดและระบบการจัดการที่ไม่มีคุณภาพ[83]

ความรุนแรงต่อผู้หญิงเกิดขึ้นในหลายรูปแบบ รวมทั้งการทำแท้ง ความรุนแรงทางเพศ ความรุนแรงทางจิตใจและการใช้ความรุนแรงอื่นๆ เช่น การขลิบอวัยวะสืบพันธุ์ การบังคับให้แต่งงานตั้งแต่วัยเด็ก การล่วงละเมิดทางเพศและการขู่กรรโชกให้ทำงาน การสาดน้ำกรด การค้ามนุษย์ การบังคับให้เป็นโสเภณีและการบังคับให้ทำหมัน[84] ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ รัฐมีพันธกรณีที่จะต้องป้องกัน สืบค้นและลงโทษการกระทำซึ่งเป็นความรุนแรงต่อผู้หญิง ซึ่งจะยุติลงได้ด้วยการที่ผู้หญิงซึ่งเป็นเป้าของความรุนแรงสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและได้รับการชดเชย[85]

ในประเทศแคนาดา อคติทางชาติพันธุ์ ความยากจนและการถูกลดความสำคัญทำให้สตรีชนเผ่าพื้นเมืองอยู่ในความเสี่ยงต่อความรุนแรง อัตราความรุนแรงต่อสตรีชนเผ่าพื้นเมืองนั้นสูงกว่าประชากรผู้หญิงทั้งหมด[86] การเลือกปฏิบัติยังเป็นผลต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่ต่ำต้อยและมีข้อจำกัดต่อการเข้าถึงบริการของรัฐ เช่น สตรีชาวพื้นเมืองมักจะถูกปฏิเสธการรับบริการและการสนับสนุน เช่น จากบ้านพักฉุกเฉิน พวกเธอยังถูกปฏิเสธความช่วยเหลือจากตำรวจและกองกำลังของรัฐบาล และผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำความรุนแรงต่อสตรีชนเผ่าพื้นเมืองมักไม่ค่อยถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม[87]

การคุ้มครองผู้หญิงที่ทำงานต่อสู้สิทธิมนุษยชนยังไม่ค่อยมีปรากฏและมักไม่ค่อยได้รับความคุ้มครองหรือดำเนินคดีใดๆ ซึ่งทำให้ผู้หญิงที่ทำงานประเด็นนี้ทำงานยากยิ่งขึ้น ผู้หญิงที่เป็นนักต่อสู้ด้านสิทธิมนุษยชนมักจะเป็นเป้าของความรุนแรงทางเพศ การเลือกปฏิบัติและความรุนแรงอื่นๆ ซึ่งทำให้การออกมาเคลื่อนไหวของผู้หญิงนักเคลื่อนไหวและผู้หญิงอื่นๆ ในการเรียกร้องสิทธิและมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะยากยิ่งขึ้น เมื่อพวกเธอเผชิญกับความท้าทายทางเพศและการเลือกปฏิบัติ[88] ในประเทศอัฟกานิสถาน นักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนผู้หญิงมักตกเป็นเป้าหมายของกลุ่ม ตาลีบันและกลุ่มต่อต้านรัฐบาล รวมทั้งกลุ่มกองกำลังท้องถิ่น เนื่องจากนักต่อสู้เหล่านี้ทำการรายงานเรื่องการละเมิด ดำเนินการบ้านพักฉุกเฉิน ทำงานให้ความรู้กับเด็กและต่อต้านการบังคับแต่งงานในเด็กหรือให้การศึกษาเรื่องการวางแผนครอบครัว เป็นต้น นักต่อสู้เพื่อสิทธิสตรีบางรายถูกบังคับให้ออกจากประเทศและบางคนถูกสังหาร[89]

การไม่ได้บูรณาการสิทธิของสตรีในเป้าหมายการพัฒนาฯ แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวในการแก้ปัญหาโครงสร้างความไม่เท่าเทียมและการเลือกปฏิบัติในนโยบายและโครงการของเป้าหมายการพัฒนาฯ[90] นอกเหนือจากนี้ ยังไม่มีการรวบรวมข้อมูลที่สอดคล้องกันในเป้าหมายการพัฒนาฯ ซึ่งหมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติทางเพศและข้อมูลที่เชื่อมโยงกับการเลือกปฏิบัติรูปแบบอื่นๆ ถูกมองข้ามไป[91]

ขณะที่วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดในเป้าหมายที่ 3 ให้ความสำคัญกับประเด็นสำคัญบางประการ หากแต่กลับมองข้ามหัวใจสำคัญของบริบทอื่นๆ เช่น การเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงในกฎหมาย เช่น กฎหมายพลเมือง การลงโทษและกฎหมายสถานภาพบุคคลจากการแต่งงานหรือครอบครัว สิทธิในการถือครองทรัพย์สินและกรรมสิทธิ์ รวมทั้งสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมืองและสิทธิการจ้างงานของผู้หญิง

ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ

ขั้นตอนที่รัฐบาลจะต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุพันธกรณีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศและเพื่อบรรลุผลตามเป้าหมายการพัฒนาฯ เป้าหมายที่ 3 คือ

รัฐจะต้องวิเคราะห์และแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติทางเพศในกฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาฯ รวมทั้งจัดรวบรวมข้อมูลการดำเนินงาน และการติดตามประเมินผลเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ความพยายามในการบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นได้แก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติและความไม่เท่าเทียม

วิเคราะห์และขจัดอุปสรรคที่ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงเผชิญอยู่เพื่อให้พวกเขาเหล่านั้นได้รับสิทธิ ทั้งในระดับการวางแผนในระดับนโยบายและโครงการเพื่อแก้ปัญหาความยากจน

ยกเลิกกฎหมายที่เลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงและแก้ปฏิรูปกฎหมายจารีตประเพณีที่ทำลายสิทธิของผู้หญิง

ใช้กฎหมายที่จำเป็นเพื่อเอาชนะความรุนแรงทางเพศในทุกรูปแบบและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ผู้หญิงจะเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและได้รับค่าชดเชยเมื่อตกเป็นเป้าของความรุนแรง

ให้ความเคารพและส่งเสริมสิทธิของผู้หญิงในการเข้าร่วมอย่างเท่าเทียมในทุกระดับของการตัดสินใจและในพื้นที่สาธารณะ และสร้างความเชื่อมั่นในสิทธิของผู้หญิงที่เป็นนักต่อสู้ด้านสิทธิมนุษยชนว่าจะได้รับการเคารพและส่งเสริม

สิทธิมนุษยชนและสุขภาพของมารดา

เป้าหมายที่ 5: ปรับปรุงสุขภาพของมารดา

กลุ่มเป้าหมายที่ 5.A: ลดอัตราการตายของมารดาลงสามในสี่ระหว่างปี 2533-2558
กลุ่มเป้าหมายที่ 5.B: เข้าถึงสุขภาพอนามัยเจริญพันธ์อย่างทั่วถึง ในปี 2558

ตัวชี้วัด:
5.1 อัตราการเสียชีวิตของมารดา
5.2 สัดส่วนการคลอดบุตรที่ดูแลโดยบุคคลากรที่มีความชำนาญ
5.3 อัตราการคุมกำเนิด
5.4 อัตราการคลอดบุตรในวัยรุ่น
5.5 การดูแลสุขภาพขณะตั้งครรภ์
5.6 ความต้องการในการวางแผนครอบครัว

แม้ว่าจากการศึกษาเมื่อเร็วๆ นี้[92] อ้างถึงความก้าวหน้าบางประการในการปรับปรุงสุขภาพของมารดา แต่ก็ยังมีกรณีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า เป้าหมายในปี 2558 นั้นยังห่างไกลนัก

ประมาณการว่า ผู้หญิงต้องเสียชีวิตลงทุกๆ หนึ่งนาทีจากภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์หรือการคลอดบุตร นอกเหนือจากนี้ ทุกๆ ปี ผู้หญิงประมาณ 10-15 ล้านคน ต้องเผชิญกับปัญหาสุขภาพซึ่งส่งผลให้ได้รับบาดเจ็บหรือพิการ[93] ผู้หญิงที่ต้องเผชิญกับอันตรายระหว่างการตั้งครรภ์และการคลอดบุตรนั้นต้องเจอกับความทุกข์ทรมานทางร่างกายและทางจิตใจที่ยาวนานซึ่งส่งผลกระทบต่อเนื่องสู่ชีวิตทางสังคมและเศรษฐกิจ การตั้งครรภ์ที่ไม่ได้วางแผนหรือต้องการ การขาดความปลอดภัยทางการวางแผนครอบครัวและคุมกำเนิดส่งผลต่อการทำแท้งที่อันตรายร้ายแรงซึ่งรุนแรงถึงชีวิตและความเจ็บป่วย การขาดการติดตามภาวะการเสียชีวิตของมารดาและ สถานการณ์อันตราย ทำให้ไม่มีรายงานการเสียชีวิตและสาเหตุทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (UNFPA) พบว่า เกือบ 99 เปอร์เซ็นต์ของผู้หญิงที่เสียชีวิตจากภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์ในแต่ละปีนั้นอาศัยอยู่ในประเทศกำลังพัฒนา[94] และภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์นี้เป็นสาเหตุการเสียชีวิตเหตุหลักของเด็กผู้หญิงอายุ 15-19 และของผู้หญิงในประเทศกำลังพัฒนา[95] สาเหตุหลักของการเสียชีวิตของมารดาประกอบด้วย การเสียเลือด การติดเชื้อ ความดันโลหิต (เช่น ความดันโลหิตสูงในสตรีที่ตั้งครรภ์) การทำงานหนักและโรคแทรกซ้อนจากการทำแท้ง ผู้หญิงประมาณ 68,000 คนเสียชีวิตลงในแต่ละปีเนื่องจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย[96]

การตั้งครรภ์ตั้งแต่เด็กเพิ่มความเสี่ยงต่อสุขภาพ ทั้งการตั้งครรภ์และการคลอดบุตร เด็กผู้หญิงที่อายุต่ำกว่า 15 ปี จะยิ่งมีความเสี่ยงสูงกว่าเป็นห้าเท่า และผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-20 ปีจะมีความเสี่ยงสูงเป็นสองเท่า[97] หนึ่งในสี่ของเด็กผู้หญิงอายุระหว่าง 15-19 ปี ต้องตกอยู่ในความเสี่ยงจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งคาดว่ามีเด็กผู้หญิงที่เข้ารับการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยประมาณ 5 ล้านคนในแต่ละปี [98]

ระดับการเสียชีวิตของมารดาและความเจ็บป่วยนั้นมีความแตกต่างกันทั้งระหว่างประเทศและภายในประเทศเอง ความแตกต่างของระดับความเสี่ยงขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น การถูกเลือกปฏิบัติซ้ำซ้อน ความยากจนและการถูกละเลย ในประเทศเปรู อัตราการเสียชีวิตที่ป้องกันได้ของมารดามีสูงในผู้หญิงจากชุมชนชนบทและชุมชนชนเผ่าพื้นเมือง[99] ในประเทศสหรัฐอเมริกา อัตราการเสียชีวิตของมารดาสูงกว่าในกรีกถึงห้าเท่า สูงกว่าเยอรมันสี่เท่า และสูงกว่าสเปนสามเท่า[100] ผู้หญิงแอฟริกัน-อเมริกันในสหรัฐมีอัตราการเสียชีวิตจากภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์สูงกว่าผู้หญิงผิวขาวถึงสี่เท่า[101]

วัตถุประสงค์และตัวชี้วัด

ขอบเขต วัตถุประสงค์และตัวชี้วัดในเป้าหมายที่ 5 ไม่ได้มีความตระหนักหรือยอมรับถึงความหลากหลายของปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บที่ป้องกันได้ของมารดา ตัวอย่างคือ การไม่ได้แก้ปัญหาสถานการณ์สิทธิมนุษยชน เช่น การบังคับให้แต่งงานในวัยเด็ก ความรุนแรงทางเพศในผู้หญิงและเด็กผู้หญิง การเลือกปฏิบัติและความยากจนซึ่งขัดขวางไม่ให้ผู้หญิงเข้าถึงบริการด้านสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์หรือการที่ผู้หญิงถูกขัดขวางไม่ให้เข้าร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับสุขภาพและชีวิตของตนเอง ประเด็นเหล่านี้ควรจะได้รับการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบและครบถ้วน หากว่าเป้าหมายที่สำคัญสุดคือการลดอัตราการเสียชีวิตของมารดา

ตัวชี้วัดสำหรับวัตถุประสงค์ทั้ง 2 ข้อภายใต้เป้าหมายที่ 5 สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นที่ผู้หญิงจะต้องได้รับทักษะในการดูแลสุขภาพขณะตั้งครรภ์และการคลอดบุตร ปรับปรุงการเข้าถึงการคุมกำเนิดและการวางแผนครอบครัว และการป้องกันเยาวชนจากการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเพียงการสะท้อนผลลัพธ์ที่ต้องการการติดตามเพื่อสร้างความก้าวหน้าในการทำงานเท่านั้น หากแต่ยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการตายของมารดาและการบาดเจ็บ โดยเฉพาะในประเทศที่อัตราการเสียชีวิตและการเจ็บป่วยของมารดามีสูง ซึ่งหมายความว่า อัตราการตายของมารดา (กลุ่มเป้าหมายที่ 5.A) มีความเสี่ยงต่อการเข้าใจผิด ข้อเท็จจริงคือ ไม่มีการเรียกร้องให้มีการรวบรวมข้อมูลซึ่งหมายถึงว่า ความก้าวหน้าในการดำเนินงานนั้นอาจจะปกปิดความล้มเหลวในการพัฒนาสุขภาพของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและชนชายขอบ เช่น ผู้หญิงในชนบทอันห่างไกล ผู้หญิงในชุมชนแออัด ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองและวัยรุ่น เช่นเดียวกัน ถึงแม้จะมีตัวชี้วัดถึงทักษะของผู้ทำการคลอดบุตร หากแต่ไม่ได้มีการแก้ปัญหาถึงการบริการที่พอเพียง เป็นไปได้และเข้าถึงได้[102]

สิทธิทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์

เป้าหมายที่ 5 ให้ภาพชัดเจนถึงความจำเป็นต่อสุขภาพของมารดา อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อจำกัดในการเข้าถึงการบริการและการที่รัฐละเลยประเด็นความเท่าเทียมทางเพศและการส่งเสริมสิทธิสตรี รวมทั้งสิทธิในอนามัยทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ ซึ่งสิทธิเหล่านี้ได้รับการแถลงว่า เป็นเครื่องมือสำคัญและอยู่ในแผนปฏิบัติการปักกิ่ง จากการประชุมโลกว่าด้วยสตรีที่ปักกิ่งปี 2537 และอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ซึ่งมีประเทศจำนวน 189 ประเทศเป็นสมาชิก[103]

การทำให้สิทธิในอนามัยทางเพศและอนามัยเจริญพันธ์เป็นจริงนั่นคือการเคารพสิทธิของบุคคลในการตัดสินใจเกี่ยวกับเพศวิถีและอนามัยเจริญพันธุ์ของตน ซึ่งรวมถึงสิทธิในการตัดสินใจถึงระยะเวลาและเงื่อนไขอื่นๆ ในเพศวิถี นั่นคือ เสรีภาพในการเลือกคู่ครองคนเดียว การแต่งงานด้วยความยินยอมพร้อมใจ การตัดสินใจถึงจำนวนบุตรและระยะเวลา ความปลอดภัยจากการทำแท้งและความรุนแรงทางเพศและอันตรายอื่นๆ[104] การทำให้สิทธิในอนามัยทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์เป็นจริงนั้นต้องอาศัยสิทธิอื่นๆ เช่นกัน คือ สิทธิทางการศึกษา สิทธิทางอาหาร สิทธิในการเข้ารับบริการทางสุขภาพตามมาตรฐานและสิทธิในการตัดสินใจด้านสุขภาพและการได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียม

เป้าหมายที่ 5 ล้มเหลวในการนำมิติสำคัญ 2 ประการไปสู่การดำเนินการ อย่างแรกคือ เป้าหมายที่ 5 ไม่ได้แก้ปัญหาความจำเป็นในการสร้างความเชื่อมั่นต่อบริการด้านการดูแลสุขภาพที่มีคุณภาพเพียงพอ เหมาะสมตามวัฒนธรรมและทุกคนไม่ว่าจะเป็นกลุ่มสตรีชายขอบซึ่งมีความเปราะบางกว่ากลุ่มอื่นๆ และไม่มีการเลือกปฏิบัติในการให้บริการนั้นๆ อย่างที่สอง เป้าหมายที่ 5 เพิกเฉยปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงเสียชีวิตขณะตั้งครรภ์และคลอดบุตรหรือการเผชิญกับผลสืบเนื่องจากการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

ประเทศนิคารากัว- การปฏิเสธสิทธิในชีวิตและสิทธิทางสุขภาพ

ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2551 การทำแท้งในทุกสถานการณ์ถือว่าเป็นอาชญากรรมในประเทศนิคารากัว ประมวลกฎหมายอาญาฉบับปรับปรุงนี้ระบุว่า การทำแท้งทุกรูปแบบจะต้องถูกลงโทษจำคุก ซึ่งรวมถึงผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่เสาะหาหรือเข้ารับการทำแท้ง ไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตาม และกฎหมายอาญาฉบับนี้ยังลงโทษจำคุกผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพเพราะถือว่าเป็นผู้ทำอันตรายแก่ทารกในครรภ์ แม้ว่าจะด้วยสาเหตุของการรักษาชีวิตของผู้หญิงหรือเด็กผู้หญิงก็ตาม ประมวลกฎหมายอาญานี้ขัดแย้งกับข้อบังคับการคลอดบุตรของนิคารากัวและระเบียบการต่างๆ ที่ออกโดยกระทรวงสาธารณสุขซึ่งเป็นข้อบังคับการทำแท้งเพื่อสุขภาพว่าเป็นความรับผิดชอบของสถานพยาบาลในกรณีจำเป็น ซึ่งประมวลกฎหมายอาญาฉบับนี้ทำให้ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพไม่ได้ทำหน้าที่อย่างที่พึงกระทำ

กฎหมายฉบับดังกล่าวส่งผลให้ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงทั่วทั้งประเทศที่ตั้งครรภ์ตกอยู่ในภาวะเสี่ยง โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กผู้หญิงที่ประสบภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์ ผู้ที่ต้องการรักษาเนื่องจากภาวะแท้งหรือการทำแท้ง หรือผู้เสียหายจากการถูกข่มขืนหรือการถูกข่มขืนจากคนในครอบครัว ในนิคารากัว เด็กผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ตั้งครรภ์จากการถูกข่มขืนและถูกข่มขืนโดยสมาชิกในครอบครัวจะอยู่ในช่วงอายุ 10-14 ปี สุขภาพและชีวิตเหล่านี้ตกอยู่ในอันตรายจากการทำแท้งที่ไม่ปลอดภัยหรือโดยการให้กำเนิดบุตรตั้งแต่อายุยังน้อย ผู้เสียหายจากการถูกข่มขืนจะถูกจำคุกหากเข้ารับการทำแท้งเถื่อนเช่นเดียวกับผู้ที่รับทำแท้งจะถูกจำคุกเช่นเดียวกัน

หน่วยงานสนธิสัญญาขององค์การสหประชาชาติ 4 แห่ง (คณะกรรมการสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม คณะกรรมการอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ คณะกรรมการต่อต้านการทรมานและคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน) ระบุว่ากฎหมายของนิคารากัวฉบับนี้ขัดต่อพันธกรณีของรัฐ[105]

นิคารากัวเองมีคณะกรรมการของประเทศเพื่อลดอัตราการเสียชีวิตของมารดาลง 75 เปอร์เซ็นต์ในปี 2558 รัฐบาลมีโครงการต่างๆ เพื่อป้องกันการเสียชีวิตของมารดาและเพิ่มงบประมาณด้านสุขภาพ อย่างไรก็ตาม อาชญากรรมของการทำแท้งก็สวนทางกับโครงการเหล่านี้ ด้วยกฎหมายนี้เพิ่มความเสี่ยงต่อชีวิตของผู้หญิงและเด็กผู้หญิง แต่การติดตามประเมินผลเป้าหมายการพัฒนาฯ ของนิคารากัว (ซึ่งติดตามความคืบหน้าของประเทศในเป้าหมายการพัฒนาฯ) กลับระบุว่า นิคารากัว ประสบผลสำเร็จ ในเป้าหมายที่ 3 (อ้างจากรายงานของประเทศ) ขณะที่ความก้าวหน้าของเป้าหมายที่ 5 นั้น ยังห่างไกล [106]

อุปสรรคต่อสุขภาพของมารดา

รัฐบาลมีความรับผิดชอบที่จะสร้างความเชื่อมั่นต่อการเข้าถึงการดูแลด้านสุขภาพอย่างเท่าเทียมสำหรับทุกคน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของบริการด้านสุขภาพที่ผู้หญิงตั้งครรภ์ได้รับนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง

ในประเทศเปรู ผู้หญิงจากชุมชนชนเผ่าพื้นเม

อุปสรรคในการดูแลสุขภาพสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มประชากร ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพของมารดาทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและในประเทศกำลังพัฒนา ในสหรัฐฯ ผู้หญิงมากกว่า 2 คนต้องเสียชีวิตในแต่ละวันจากภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์หรือคลอดบุตร ประมาณการว่าครึ่งหนึ่งของการเสียชีวิตเหล่านี้สามารถป้องกันได้หากว่าการดูแลสุขภาพของมารดานั้นสามารถเข้าถึงได้และมีคุณภาพเพียงพอโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ในประเทศสหรัฐฯนั้น สำหรับผู้ที่มีกำลังฐานะแล้ว สหรัฐฯมีการดูแลสุขภาพที่ดีที่สุดในโลก อย่างไรก็ตาม สำหรับคนหลายๆ คน การดูแลสุขภาพเป็นสิ่งที่ไม่อาจเอื้อม แม้ว่าจะมีงบประมาณอย่างใหญ่หลวงในการดูแลสุขภาพของมารดา หากแต่ผู้หญิงที่มีรายได้น้อยกลับยังเผชิญกับอุปสรรคในการรับบริการที่จำเป็น แพทย์อาจจะไม่ต้องการบริการหรือดูแลผู้หญิงที่มีรายได้น้อยเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายสูงหรือเหตุผลด้านเงินประกันสุขภาพจากรัฐบาล ซึ่งความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพนั้นขึ้นอยู่กับประกันด้านสุขภาพที่มีอยู่ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าประกันสุขภาพจากบริษัทเอกชนหรือจากรัฐบาล ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพและการรักษานั้นเป็นเรื่องต้องพิจารณา ในปี 2551 ผู้คนจำนวน 46 ล้านคนได้รับผลกระทบด้านการดูแลสุขภาพ และหนึ่งในหกคนเหล่านี้อาศัยอยู่ในสหรัฐ โดยไม่มีประกันสุขภาพใดๆ ทั้งสิ้น[111] ซึ่งเป็นผลมาจากวิกฤติเศรษฐกิจ แม้ว่าสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อยมีเพียง 34 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมด[112] แต่ครึ่งหนึ่งของประชากรเหล่านี้ไม่มีประกันสุขภาพ[113] ซึ่งส่งผลต่อความเสี่ยงขณะตั้งครรภ์และไม่ได้รับการดูแลทางการแพทย์อย่างที่ควร

การมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อสิทธิในสุขภาพ สิทธิในการมีส่วนร่วมขยายไปสู่การเข้าร่วมอย่างแข็งขันของบุคคลและชุมชนในกระบวนการตัดสินใจซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิต รวมทั้งการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ ทั้งนี้ การดำเนินการด้านสิทธิจะช่วยให้ระบบสุขภาพสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้คนได้อย่างแท้จริง ในเนปาล ผู้หญิงชนเผ่าที่เข้าร่วมในกระบวนการตัดสินใจจะมีสุขภาพที่ดีกว่าผู้หญิงที่ถูกควบคุมโดยกติกาของชุมชน ผู้หญิงเหล่านี้จะคลอดบุตรในสถานีอนามัยกับเจ้าหน้าที่ที่มีทักษะหรือได้รับการดูแลด้านสุขภาพที่ปลอดภัยและสะอาดกว่าผู้หญิงอื่นๆ เช่น มีชุดเครื่องมือการคลอดที่บ้านที่ปลอดภัยหรือมีการฆ่าเชื้อใบมีดเพื่อตัดสายสะดือทารก เป็นต้น[114]

"บุคคลทุกคนและชุมชนทุกแห่งจะต้องได้รับการเข้าร่วมอย่างแข็งขันในสุขภาพของตน ในบริบทของระบบสุขภาพ สิ่งเหล่านี้หมายรวมถึงการวิเคราะห์ยุทธศาสตร์ การจัดทำนโยบาย การดำเนินโครงการและความรับผิดชอบ ความสำคัญของการมีส่วนร่วมจากชุมชนเป็นหนึ่งในหลักการที่มาจากคำประกาศแห่งอัลมา-อตา (Declaration of Alma-Ata) ซึ่งรัฐมีความรับผิดชอบด้านสิทธิมนุษยชนในการจัดตั้งสถาบันเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนรวมถึงชุมชนด้อยโอกาสด้วย"

Paul Hunt, Special Rapporteur on the right of everyone to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health, 2008

ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ

ในการสร้างความเชื่อมั่นว่า รัฐได้ดำเนินการตามพันธกรณีภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้น รัฐบาลจะต้อง:

ให้การเคารพสิทธิในสุขภาพโดยการส่งเสริมสิทธิสตรี เช่น รัฐไม่ควรมีข้อจำกัดสำหรับผู้หญิงในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ และผู้หญิงสามารถเข้ารับบริการโดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากสามี คู่ครอง ผู้ปกครองหรือเจ้าหน้าที่รัฐ[116]

ให้การคุ้มครองสิทธิของผู้หญิงต่อสุขภาพโดยการป้องกันไม่ให้บุคคลที่สามเข้าแทรกแซงไม่ให้ผู้หญิงใช้สิทธิของตน เช่น รัฐควรสร้างความเชื่อมั่นว่า สังคมที่อันตรายหรือการปฏิบัติตามจารีตประเพณีนั้นจะไม่ไปแทรกแซงการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์[117]

จะต้องมีกฎหมายเหมาะสม ไม่ว่าจะมีการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือไม่ เพื่อให้สิทธิทางสุขภาพเกิดขึ้นได้จริง ซึ่งจะต้องรวมไปถึงการขจัดอุปสรรคต่างๆ ในการเข้าถึงบริการรวมถึงอุปสรรคด้านการเงินเพื่อให้ผู้หญิงเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพที่จำเป็น เช่น การดูแลสุขภาพยามฉุกเฉิน กรณีจำเป็น[118]

วิเคราะห์และแก้ปัญหาการเลือกปฏิบัติทางเพศในกฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติ รวมถึงที่เกี่ยวข้องกับสิทธิทางอนามัยทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ การบังคับแต่งงานในวัยเด็ก การขลิบอวัยวะสืบพันธุ์ การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย รวมทั้งความรุนแรงทางเพศต่างๆ

มีกลไกความรับผิดชอบที่มีประสิทธิภาพ (กระบวนการยุติธรรม องค์กรตรวจสอบอิสระ การบริหารและการเมือง) เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า มีการติดตามที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งมีการชดเชยแก่ผู้เสียหายที่ถูกละเมิดสิทธิในอนามัยทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ ตัวอย่างของกลไกได้แก่ การประเมินและตรวจสอบอัตราการเสียชีวิตของมารดาและ สถานการณ์เสี่ยงภัย และการตรวจสอบกรณีของชุมชนต่างๆ[119] รวมทั้งมีกลไกการร้องเรียนสำหรับผู้ที่ถูกปฏิเสธในการเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพและถูกมองข้ามจากหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชน เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน

ภาพบน: กลุ่มผู้หญิงจากชุมชนแออัดและชุมชนคนไร้บ้านกำลังรับการอบรมเกี่ยวกับการคุมกำเนิด ที่กัลกัตตา ประเทศอินเดีย 2547

ภาพขวา: คอนเทนเนอร์โลหะซึ่งเป็นที่อยู่ของครอบครัวชาวโรม่า ในประเทศโรมาเนีย (Primaverii Street, Miercurea Ciuc/ Csikszereda, Hargita, Romania)

ภาพบน: ชาวบ้านจากชุมชนยัคเย เอซ่ากำลังเล่นฟุตบอลถัดจากทางด่วน Pozo Colorado-Conception ในประเทศปารากวัย ชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองยัคเย เอซ่าและซอโฮยามาซ่าอาศัยอยู่ติดกับทางด่วนแห่งนี้มาเป็นเวลาเกือบ 20 ปีแล้ว โดยปราศจากการเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐาน แม้ว่าจะมีคำวินิจฉัยจากศาลสิทธิมนุษยชนแห่งทวีปอเมริกาในการส่งคืนที่ดินกลับให้กับชุมชน หากแต่ชาวบ้านยังคงรอคอยการแก้ปัญหาการร้องเรียนที่ดินคืนอยู่ (พฤศจิกายน 2551)

ภาพซ้าย: กลุ่มผู้หญิงเข้าร่วมการอบรมสิทธิสตรีซึ่งจัดโดยสภาทนายความสตรี ในทาจิกิสถาน เด็กผู้หญิงในทาจิกิสถานเผชิญกับอุปสรรคมากมายที่ทำให้พวกเธอไม่ได้เข้าเรียน (กรกฎาคม 2552)

ภาพขวา: ชาวบ้านกำลังค้นหาผู้รอดชีวิตโดยการเคลื่อนย้ายซากปรักหักพังด้วยมือเปล่าและด้วยเครื่องมือเท่าที่มีอยู่จากการพังทลายของก้อนหินจากหน้าผามูคัตทัม (Muqattam) ที่สูงลิ่วลงมายังชุมชน Manshiet Nasser ซึ่งเป็นชุมชนที่ตั้งอย่างไม่เป็นทางการชายขอบเมืองไคโรในอียิปต์ เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2551 หินก้อนใหญ่ที่หล่นลงมานั้นทับบ้านเรือนและคร่าชีวิตผู้คนไปมากกว่า 100 คน

ภาพล่าง: ตลาดข้างทางรถไฟดำเนินการตลอดเส้นทางเดินรถในไคบีร่า กรุงไนโรบี ประเทศเคนย่า การไล่รื้อที่ในเคนย่ามักจะนำไปสู่การพังทลายของธุรกิจและวิถีชีวิตและยิ่งทำให้คนจนต้องจนซ้ำซ้อนเข้าไปอีก ภายใต้โครงการทำความสะอาดแม่น้ำไนโรบีของรัฐบาลนั้น ตลาดหลายแห่งที่ชาวเมืองไคบีร่ามาจับจ่ายใช้สอยล้วนมีความเสี่ยงต่อการถูกรื้อถอน (กุมภาพันธ์ 2552)

ภาพบน: กลุ่มผู้หญิงกำลังนั่งรอข้างนอกสถานีอนามัยใน San Juan de Ccharhuacc ในจังหวัด Huancavelica ซึ่งเป็นชนบทของประเทศเปรู อัตราการเสียชีวิตของมารดาในเปรูไม่สูงนักหากเทียบกับประเทศยากจนและกับชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองในชนบท (กันยายน 2551)

ภาพซ้าย: ห้องสุขาในหมู่บ้านชาวปาเลสไตน์เขตเวสต์แบงค์ซึ่งเป็นพื้นที่ยึดครองของปาเลสไตน์ภายใต้การพยายามไล่รื้อที่ของทหารอิสราเอล การเข้าไม่ถึงน้ำสะอาดอย่างเพียงพอเป็นปัญหาเรื้อรังในเขตพื้นที่ยึดครองของปาเลสไตน์ซึ่งเป็นผลมาจากนโยบายการเลือกปฏิบัติของอิสราเอล ชาวปาเลสไตน์ประมาณ 180,000-200,000 คนในเขตเวสต์แบงค์ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งน้ำได้ (พฤษภาคม 2551)

ภาพขวา: ผู้หญิงกำลังเดินข้ามคลองในหน้าแล้ง ซึ่งเป็นคลองที่มีน้ำไหลผ่านกรุงซานา่ (Sana a) เมืองหลวงของประเทศเยเมน ซึ่งกำลังเผชิญปัญหาวิกฤติน้ำซึ่งเป็นผลมาจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของประชากรและ ภัยแล้ง รัฐบาลคาดการณ์ว่า ชั้นหินที่อุ้มน้ำอยู่จะเหือดแห้งภายใน 10 ปี นอกเมืองออกไป ผู้หญิงในชนบทเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดหาน้ำ ซึ่งเป็นงานที่ต้องเดินเป็นระยะทางไกล และมักจะต้องทำในยามค่ำคืนที่หนาวเหน็บ(เดือนมีนาคม 2553)

ภาพล่าง: กลุ่มผู้หญิงพื้นเมืองและผู้สนับสนุนซึ่งเดินทางไกลกว่า 3,500 กิโลเมตรจากเมืองแวนคูเวอร์เพื่อสื่อสารความต้องการของพวกเธอไปสู่กระบวนการยุติธรรมในกรุงออตตาวา ในปี 2551 ผู้หญิงชาวพื้นเมืองในแคนาดาเผชิญปัญหาการถูกละเมิดสิทธิในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มผู้หญิงอื่น อคติทางชาติพันธุ์และการถูกลดความสำคัญอีกทั้งสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่เท่าเทียมยิ่งส่งผลให้พวกเธอมีความเสี่ยงต่อการถูกละเมิดสิทธิมากยิ่งขึ้น

ภาพบน: รามาโทลาเยกับลูกสาวของเธอริมฝั่งแม่น้ำนาคัมบี (Nakambe River) ใกล้เมืองวองโก (Wonko) ประเทศเบอร์กินาฟาโซ รามาโทลาเยคลอดลูกคนแรกขณะอายุได้ 12 ปี เธอคลอดลูกที่บ้านโดยมีหมอตำแยเป็นผู้ช่วย สำหรับการตั้งครรภ์ถัดมา รามาโทลาเยไปที่สถานีอนามัยในแรมซ่า (Ramsa) ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านถึง 12 กิโลเมตรเพื่อการดูแลครรภ์และคลอดลูก เธอได้เล่าประสบการณ์ขณะตั้งครรภ์ลูกคนที่สี่ ในเดือนมีนาคม 2552 ว่า ตอนที่ฉันเริ่มปวดท้อง พี่ชายของสามีพาฉันขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ ส่วนสามีฉันตามไปกับมอเตอร์ไซค์อีกคัน เมื่อถึงที่ฝั่งแม่น้ำ เรามองหาคนพายเรือแต่เขาไม่อยู่ที่นั่นเพราะต้องไปทำงานอย่างอื่น ฉันจึงต้องคลอดลูกตามลำพังบนฝั่งแม่น้ำนั้น เป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมาก (มิถุนายน 2552)

สิทธิมนุษยชนและชุมชนแออัด

เป้าหมายที่ 7: ความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม

กลุ่มเป้าหมาย 7.D: ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้อาศัยในชุมชนแออัดอย่างน้อย 100 ล้านคน ในปี 2563

ตัวชี้วัด

7.10 สัดส่วนของประชากรในเมืองที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด

รายงานของโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติ (UN-HABITAT) อ้างว่า ประชากร 227 ล้านคนทั่วโลกได้ย้ายออกมาจากชุมชนแออัดตั้งแต่ปี 2543 ซึ่งหมายความว่า รัฐบาลต่างๆ มีความก้าวหน้าไปมากกว่ากลุ่มของเป้าหมายการพัฒนาฯ ไปถึง 2.2 เท่า [120] ซึ่งนับว่าเป็นข่าวดี

แต่ข่าวร้ายคือ ตัวเลขของผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดและพื้นที่ที่มีสภาพใกล้เคียงนั้นกลับเพิ่มมากขึ้น ข้อมูลที่เก็บรวบรวมโดยโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติแสดงให้เห็นว่า ผู้คนเกือบพันล้านคนอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนาในปี 2548[121] ข้อมูลล่าสุดโดยโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติยังระบุด้วยว่า ในประเทศที่กำลังพัฒนานั้น ตัวเลขของผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดเพิ่มจาก 767 ล้านคนในปี 2543 เป็นประมาณ 828 ล้านคนในปี 2553[122] ซึ่งหมายความว่า หนึ่งในสามของผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองอาศัยอยู่ในสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่เหมาะสมซึ่งขัดแย้งกับประเด็นที่อยู่อาศัยในมาตราที่ 11(1) ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม[123] ซึ่งประกอบด้วย 1) ความมั่นคงของกฎหมายในการถือครองที่ดิน 2) การเข้าถึงบริการ เครื่องมือ การอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน 3) ที่ตั้งชุมชน 4) สภาพที่อาศัยอยู่ได้ 5) สามารถซื้อหาได้ 6) เข้าถึงได้ และ 7) มีความเหมาะสมตามวัฒนธรรม

การติดตามของโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติแสดงให้เห็นว่า สภาพบ้านเรือนและสภาพความเป็นอยู่ของชุมชนแออัดและพื้นที่ตั้งชุมชนอย่างไม่เป็นทางการทั่วโลกนั้นแตกต่างจากข้อกำหนดข้างต้นอย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างของความล้มเหลวสามารถเห็นได้จากความเสี่ยงของชุมชนแออัดและพื้นที่ตั้งชุมชนอย่างไม่เป็นทางการที่เสี่ยงกับน้ำท่วม การพังทลายของดินและภัยธรรมชาติอื่นๆ ไปจนถึงความแออัด การก่อสร้างที่ไม่ปลอดภัยและสภาพบ้านเรือนที่ไม่เหมาะสม[124]

วัตถุประสงค์การพัฒนาระดับโลก

รัฐมีหน้าที่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศในการดำเนินการอย่างเร่งด่วนและก้าวหน้าเพื่อให้สิทธิในที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม รวมทั้งสิทธิของผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดและพื้นที่ตั้งชุมชนอย่างไม่เป็นทางการเกิดขึ้นได้จริง ปัญหาร้ายแรงที่พวกเขาเผชิญอยู่ควรได้รับการแก้ไขอย่างทันท่วงที

ประมาณการว่า ในปี 2563 นั้นจะมีผู้คนจำนวน 1.4 ล้านคนอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ซึ่งสวนทางกับวัตถุประสงค์อื่นๆในเป้าหมายการพัฒนาฯ ซึ่งตั้งเป้าว่า จะลดจำนวนผู้คนในชุมชนแออัดลงหนึ่งในสี่ ชุมชนระหว่างประเทศได้ให้คำสัญญาที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ที่อยู่ในชุมชนแออัดอย่างน้อย 10 เปอร์เซ็นต์ (ในปี 2544 มีผู้ที่อาศัยในชุมชนแออัดประมาณ 900 ล้านคน)[125] ซึ่งกลุ่มเป้าหมายยังคงคลุมเครือและถูกตั้งคำถามถึง การปรับปรุงที่สำคัญ โดยไม่ได้มีการวิเคราะห์ว่าอะไรคือองค์ประกอบหลักของการปรับปรุง ตัวชี้วัดของความก้าวหน้าคือสัดส่วนของชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัด ซึ่งรัฐสามารถแสดงความก้าวหน้าได้ แม้ว่าตัวเลขทั้งหมดของผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดมีเพิ่มมากขึ้นหลังจากช่วงเวลาการประเมินผล ทั้งนี้ รัฐบาลยังมีเวลาอีกห้าปีจนกระทั่งถึงปี 2563 ที่จะถึงเป้าหมายที่อ่อนแอที่ไม่สมเหตุสมผลเช่นนี้

วัตถุประสงค์นั้นดูไม่เข้าทีเมื่อพิจารณาถึงพันธกรณีของรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดความสำคัญของที่พักอาศัยและบ้านเรือนสำหรับทุกคน ซึ่งรัฐบาลจะต้องมีการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ มีขั้นตอนที่เป็นรูปธรรมและมีวัตถุประสงค์ชัดเจนที่จะบรรลุผลสิทธิในที่อยู่อาศัยและการจัดลำดับความสำคัญของกลุ่มที่ด้อยโอกาสและอ่อนแอที่สุดเมื่อต้องมีการจัดสรรทรัพยากร

ความไม่ปลอดภัยของการครอบครองและการถูกกีดกัน

กรอบของเป้าหมายการพัฒนาฯ ยังเพิกเฉยต่อพันธกรณีที่จำเป็นและเร่งด่วนของรัฐในการแก้ปัญหาการครอบครองกรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย[126] ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่จำเป็นอย่างยิ่งในการคุ้มครองผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดจากการถูกละเมิดสิทธิซึ่งเป็นตัวขับเคลื่อนและทำให้ความยากจนนั้นดิ่งลึกมากขึ้น กรรมสิทธิ์ตามกฎหมายยังช่วยสร้างความมั่นคงให้แก่ผู้คนเมื่อต้องพิสูจน์ความเป็นเจ้าของและสภาพความเป็นอยู่ อีกทั้งยังช่วยให้ได้รับผลประโยชน์จากบริการของรัฐต่างๆ อีกด้วย

ผู้คนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดถูกรัฐบาลมองว่า ผิดกฎหมาย หรือ อยู่นอกกฎเกณฑ์ ซึ่งทำให้พวกเขามีข้อจำกัดและไม่มีความมั่นคงในการครอบครองที่ดินและเสี่ยงต่อการถูกบังคับไล่รื้อที่ ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้แม้กับผู้ที่เป็นเจ้าของบ้านหรือผู้เช่าบ้าน ประมาณว่าระหว่าง 30-50 เปอร์เซ็นต์ของชาวเมืองในประเทศกำลังพัฒนาไม่มีเอกสารตามกฎหมายที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความมั่นคงในการครอบครองที่อยู่อาศัย [127]

ผลกระทบจากการไล่รื้อนำมาสู่หายนะอย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในความยากจนอยู่แล้ว ผลกระทบไม่เพียงแต่สูญเสียบ้าน เพื่อนบ้านและทรัพย์สมบัติเท่านั้น แต่ยังทำให้เครือข่ายทางสังคมและชุมชนแตกสลายลงด้วย เช่น การไล่รื้อที่ในมูรัมบาตสวิน่า (Murumbatsvina) ในประเทศซิมบับเว การไล่รื้อ การทำลายบ้านเรือนและร้านค้าเล็กๆ ครั้งใหญ่นั้นได้ทำลายธุรกิจขนาดเล็กและธุรกิจรายย่อยถึง 32,538 ธุรกิจทั่วประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายมากมายต่อชีวิตของผู้คน 97,614 คน (ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง) ซึ่งเป็นเป้าของการเลือกปฏิบัติอยู่แล้ว[128]

การไม่มีกรรมสิทธิ์ยังเพิ่มความเสี่ยงต่อการถูกละเมิดสิทธิ และอาจจะทำให้ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดหรือในพื้นที่ตั้งชุมชนอย่างไม่เป็นทางการถูกกีดกันออกจากจากบริการสาธารณะที่จำเป็น รวมทั้งจากการวางแผนและนโยบายของเมือง ในหลายประเทศ การไม่มีเอกสารสิทธิ์หมายถึงการไม่สามารถเข้าถึงน้ำประปาหรือห้องน้ำที่สะอาดได้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับน้ำสะอาดและสุขอนามัย เมื่อพิจารณาการวัดผลตามกรอบเป้าหมายการพัฒนาฯ แล้ว พบว่าไม่ได้ให้ความสำคัญกับประเด็นที่กล่าวถึงเหล่านี้เลย

ทะเลสาบโบอุงกัก

พวกเราได้เห็นแผนพัฒนาแล้ว แน่นอนว่า พวกเรามีความกังวล พวกเราต้องได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน เพราะว่าไม่มีพวกเราอยู่ในแผนนั้นเลย

ตัวแทนจากพื้นที่โบอุงกักในพนมเปญ (กุมภาพันธ์ 2551)[129]

ชาวเมืองพนมเปญประมาณ 15,000 คนที่อาศัยอยู่ในบ้านพักธรรมดาๆ บริเวณชายฝั่งทะเลสาบโบอุงกัก กำลังเผชิญปัญหาการพลัดที่อยู่ โครงการถมทะเลสาบให้เป็นที่ดินเริ่มขึ้นในเดือนสิงหาคม ปี 2551 ซึ่งชาวบ้านไม่ได้รับรู้มาก่อน และก่อนหน้าการตัดสินเรื่องกรรมสิทธิ์ที่ดิน ครอบครัวประมาณ 1,000 ครอบครัวถูกไล่รื้อที่โดยทางการ ซึ่งโครงการถมทะเลสาบอาจจะนำไปสู่การไล่รื้อครั้งใหญ่หลังจากสงครามในกัมพูชาเลยทีเดียว ชุมชนที่ได้รับผลกระทบส่วนใหญ่เป็นชุมชนยากจนและมีความหวาดกลัวว่า การพัฒนาที่เกิดขึ้นจะขับไล่พวกเขาออกจากกรุงพนมเปญไปยังพื้นที่อื่นที่ผู้คนกว่าพันคนถูกไล่รื้อไปแล้ว ซึ่งพื้นที่นั้นอยู่ห่างไกลเมือง ขาดแคลนระบบสุขอนามัย ไม่มีไฟฟ้าและบริการขั้นพื้นฐาน รวมทั้งยังขาดโอกาสการทำงานอีกด้วย

นี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่าง ซึ่งขัดแย้งกันชัดเจนกับนโยบายขจัดความยากจนและพัฒนาของรัฐบาลกัมพูชาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ [130]

ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดและพื้นที่ตั้งถิ่นฐานอย่างไม่เป็นทางการมักจะถูกกีดกันจากการคุ้มครองทางกฎหมายซึ่งมีผลบังคับใช้กับประชาชนรายอื่นๆ ในประเทศเคนย่า เจ้าของที่ดินไม่ได้จัดหาระบบสุขอนามัยและบริการอื่นๆ แก่ผู้เช่าบ้านในพื้นที่ตั้งฐานอย่างไม่เป็นทางการซึ่งสวนทางกับพระราชบัญญัติสุขภาพของเคนย่า อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าของรัฐไม่ได้ดำเนินการทางกฎหมายกับเจ้าของที่ดินหรือผู้ที่สร้างบ้านเช่าในชุมชนแออัดหรือพื้นที่อื่นๆ แต่อย่างใด[131]

แม้ว่าชุมชนแออัดจะตั้งอยู่ในเมือง ซึ่งน่าจะมีบริการด้านสุขภาพ การศึกษาและบริการอื่นๆ ดีกว่าชนบท หากแต่บริการเหล่านี้กลับไม่ได้กระจายไปทั่วถึงชาวเมืองทุกคน เมื่อโครงการตั้งถิ่นฐานมนุษย์แห่งสหประชาชาติเริ่มต้นรวบรวมข้อมูล ได้พบว่า ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดไม่ได้รับผลประโยชน์จาก ความก้าวหน้าของเมือง [132] พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ล้าหลังชาวเมืองอื่นๆ นอกชุมชนแออัดในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ การศึกษาและการจ้างงานและมีอัตราการการขาดแคลนโภชนาการและการตายของทารกสูงเท่าๆ กับหรืออาจจะสูงกว่าในชนบทด้วยซ้ำ

ที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี แทบจะไม่มีความเป็นไปได้ที่ชาวโรม่าซึ่งอาศัยอยู่ในค่ายจะเข้าถึงบ้านสวัสดิการที่จัดหาโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น[133] หลักเกณฑ์สำหรับบ้านสวัสดิการนั้นกีดกันชาวโรม่าโดยทางอ้อม เนื่องจากมีกฎข้อหนึ่งที่ว่า บุคคลจะต้องถูกไล่ที่ออกจากที่ดินเอกชน การถูกไล่ที่จากค่ายพัก ถึงแม้ว่าจะกระทำโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก็ยังไม่ตรงกับหลักเกณฑ์อยู่ดี ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้สวนทางกับหน้าที่ของรัฐบาลอิตาลีที่จะต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในโครงการบ้านสวัสดิการ

แม้ว่าความสำคัญของการมีกรรมสิทธิ์จะช่วยเพิ่มการเข้าถึงบริการต่างๆ และลดความเสี่ยงจากการถูกละเมิดสิทธิ หากแต่ตัวชี้วัดของกรรมสิทธิ์ (สัดส่วนของบ้านเรือนที่มีกรรมสิทธิ์) ไม่ได้มีอยู่ในการกรอบการวัดผลในเป้าหมายการพัฒนาฯ แต่อย่างใด[134]

ความจริงที่ว่า ชาวชุมชนแออัดหรือชุมชนที่ตั้งถิ่นฐานอย่างไม่เป็นทางการส่วนใหญ่เป็นพวกนอกระบบทำให้พวกเขาไม่สามารถเข้าถึงบริการหรือการกำหนดนโยบายต่างๆ ได้ ผลก็คือชาวบ้านมักจะพบว่า ตัวเองถูกตำรวจปฏิเสธและมักจะถูกจับเมื่อเกิดความรุนแรงระหว่างแก๊งค์อาชญากรรมและตำรวจ[135] ในบริเวณชุมชนแออัดหรือในตัวเมืองชั้นในของประเทศบราซิลและประเทศจาไมก้าพบว่า แทบไม่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่เลย ความล้มเหลวของเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองชุมชนเหล่านี้นำไปสู่การที่แก๊งค์อาชญากรรมและแก๊งค์ยาเสพติดเข้าครอบครองการดำรงชีวิตของผู้คน ตัวอย่างเช่น แก๊งค์อาชญากรรมบางกลุ่มประกาศภาวะฉุกเฉินและควบคุมระบบการขนส่ง การศึกษา การจ้างงาน และการดูแลสุขภาพของชุมชน[136]

ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดต้องตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรม จากการสำรวจผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดในหกเมืองทั่วโลกโดย Centre on Housing Rights and Evictions พบว่า ความรุนแรงต่อผู้หญิงนั้น รุนแรง และ เป็นประเด็นที่คาบเกี่ยวกันมากที่สุด [137] ผู้หญิงต้องเผชิญกับความรุนแรงทั้งในบ้านและนอกบ้าน เช่น ระหว่างทางที่กลับมาจากที่ทำงานหรือการเดินไปยังห้องน้ำสาธารณะหรือพื้นที่สาธารณะ และผู้หญิงยังเผชิญกับความยากลำบากในการแจ้งความถึงความรุนแรงในครัวเรือนและความรุนแรงอื่นๆ กับตำรวจ เนื่องจากอคติที่มีต่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดหรือเพราะว่า ไม่มีสถานีตำรวจอยู่ในบริเวณชุมชนแออัดนั้นๆ[138]

การมีส่วนร่วม

สิทธิของผู้คนในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาและวางแผนยกระดับชุมชนแออัดนั้น แทบไม่ได้มีการกล่าวถึงเลยในเป้าหมายการพัฒนาฯ ที่กรุงไนโรบี ประเทศเคนย่า ชาวบ้านไม่ได้รับทราบข่าวสารหรือไม่ได้รับการปรึกษาหารืออย่างจริงจังถึงโครงการยกระดับชุมชนแออัด ซึ่งส่งผลให้ชาวบ้านเกิดความกังวลว่า พวกเขาจะสามารถจ่ายค่าที่อยู่อาศัยได้หรือไม่หรือการยกระดับชุมชนจะตรงกับความต้องการของเขาหรือไม่ในแง่ของทำเลที่ตั้งและสภาพความเป็นอยู่ ในปี 2549 รัฐบาลประกาศว่า จะมีการยกระดับชุมชนแออัดให้เป็น พื้นที่กรรมสิทธิ์ และยังสัญญาที่จะ มีระบบกรรมสิทธิ์โดยการหารือกับชาวบ้าน เจ้าของที่และผู้ที่เกี่ยวข้อง...และให้ความเชื่อมั่นในการครอบครองแก่ชาวบ้านเป็นอันดับแรก จะขจัดปัญหาการไล่รื้อที่ผิดกฎหมายและให้ความมั่นคงแก่ชาวบ้าน [139] สี่ปีถัดมา ยังไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นในชุมชน และชาวบ้านยังดำรงชีวิตอย่างไม่มั่นคงและยังกังวลถึงความเป็นไปได้ในการถูกไล่รื้อระหว่างที่โครงการกำลังดำเนินการ[140]

ความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ

เพื่อให้รัฐดำเนินการตามพันธกรณีตามกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ เป้าหมายที่ 7.D ในประเด็นชุมชนแออัด รัฐบาลจะต้อง

ให้การเคารพสิทธิในที่อยู่อาศัยอย่างเท่าเทียมโดยยุติและป้องกันการไล่รื้อที่ชุมชนแออัด มีกฎหมายและนโยบายเพื่อรับประกันกรรมสิทธิ์ที่สำคัญทั้งเพื่อแก้ไขสถานการณ์ที่เลวร้าย และเพื่อสร้างความมั่นคงซึ่งจะเอื้อให้ทั้งรัฐบาลและชุมชนทำการปรับปรุงที่อยู่อาศัยและสภาพความเป็นอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกฎหมายและนโยบายเช่นนี้จะช่วยให้รัฐบาลบรรลุเป้าหมายแผนการพัฒนาฯ และไม่กระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการบังคับไล่รื้อ

ให้การคุ้มครองสิทธิในที่อยู่อาศัยที่เท่าเทียม รวมทั้งให้ความคุ้มครองต่อการไล่รื้อที่และการคุกคามจากเจ้าของที่ดินและเอกชนอื่นๆ ซึ่งรัฐจะต้องมีการคุ้มครองผู้เช่าและมีกฎหมายคุ้มครองผู้ที่อาศัยในชุมชนแออัดเพื่อให้พวกเขาไม่ต้องเผชิญกับการจ่ายค่าเช่าที่ไม่เป็นธรรมและการเลือกปฏิบัติ

เติมเต็มสิทธิในที่อยู่อาศัยอย่างเท่าเทียม รวมทั้งพัฒนายุทธศาสตร์ที่อยู่อาศัยแห่งชาติยกระดับชุมชนแออัด บ้านสวัสดิการและโครงการอื่นๆ ซึ่งมีการออกแบบและวางแผนบนหลักการการมีส่วนร่วมและสร้างความเชื่อมั่นว่า นโยบายหรือโครงการนั้นๆ ให้ความสำคัญกับกลุ่มที่ด้อยโอกาสและอ่อนแอที่สุด

สร้างความเชื่อมั่นว่า จะไม่มีการเลือกปฏิบัติในทางกฎหมาย นโยบายและในโครงการ ตัวอย่างเช่น สร้างความเชื่อมั่นว่า ผู้หญิงจะไม่ถูกกีดกันจากการยกระดับชุมชนแออัดหรือโครงการที่อยู่อาศัยอื่นๆ เนื่องจากสภาพสมรสหรือจากปัจจัยอื่นๆ หรือการเลือกปฏิบัติในทางมรดกหรือกฎหมายทรัพย์สินอื่นๆ

สร้างความเชื่อมั่นว่า ผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดจะเข้าถึงกลไกความรับผิดชอบตามกฎหมาย นโยบายและโครงการ มีการส่งเสริมศักยภาพของผู้คนในชุมชนแออัดที่จะทำให้พวกเขาสามารถแก้ปัญหาการถูกกีดกันและการถูกลดความสำคัญได้ รวมทั้งเพิ่มศักยภาพให้แก่พวกเขาในการสร้างความเชื่อมั่นว่า สิทธินั้นได้รับการตอบสนองเพื่อบรรลุพันธะสัญญาของเป้าหมายการพัฒนาฯ

บทที่ 4
สิทธิมนุษยชน- กรอบการดำเนินงาน

มาตรฐานสิทธิมนุษยชนนานาชาติได้ให้กรอบการทำงานที่สำคัญในการพัฒนานโยบายและโครงการเพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในเป้าหมายการพัฒนาฯ ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบของรัฐ ในการตอบสนองต่อความจำเป็นของกลุ่มผู้ด้อยโอกาสและอ่อนแอที่สุด ในการต่อสู้กับการเลือกปฏิบัติ และเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน กรอบการทำงานสิทธิมนุษยชนยังช่วยย้ำเตือนผู้จัดทำนโยบายถึงกระบวนการทำงานว่า การดำเนินโครงการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นมีความสำคัญเท่ากับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้เรียกร้องให้รัฐบูรณาการมาตรฐานสิทธิมนุษยชนเข้าไปในนโยบายและโครงการของแผนพัฒนาฯ แต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น ในเป้าหมายที่ 8 หุ้นส่วนการพัฒนา ซึ่งเรียกร้องให้ประเทศพัฒนาแล้วสนับสนุนการสัมฤทธิ์ผลของเป้าหมายการพัฒนาฯ ผ่านการให้ความช่วยเหลือ นโยบายการค้าและหนี้สิน อย่างไรก็ตาม ไม่ได้มีการระบุว่า นโยบายดังกล่าวนั้นควรจะสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน รัฐบางแห่งได้มีการนำมาตรฐานสิทธิมนุษยชนเข้าไปในแผนการทำงานของเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น ประเทศมองโกเลียมีการเพิ่มเป้าหมายที่ 9 สิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยอีกเป้าหมายหนึ่ง อย่างไรก็ตาม วิธีคิดใหม่ๆ เช่นนี้ปรากฏน้อยมาก รายงานเป้าหมายการพัฒนาฯ ทั้งหมดไม่ได้กล่าวถึงประเด็นด้านสิทธิมนุษยชน ไม่ว่าในแนวทางใดก็ตาม หรือแม้จะมีการกล่าวถึงก็เป็นแต่ในเชิงโวหารเท่านั้น[141]

รัฐและองค์กรระหว่างประเทศจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า กลไกที่มีอยู่นั้นสามารถประเมินผลโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาฯ และมีความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากล ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยในการปรับปรุงกฎหมาย นโยบายและการปฏิบัติเพื่อสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น มีการวิเคราะห์อุปสรรคที่จะขัดขวางการสัมฤทธิ์ผลของเป้าหมายการพัฒนาฯ เช่น กฎหมายที่เลือกปฏิบัติ ระบบที่ลำเอียงต่อการคุ้มครองผู้หญิงจากความรุนแรงหรือนโยบายที่ไม่เป็นธรรมและไม่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับชุมชนแออัด ซึ่งจะช่วยให้ผลสำเร็จของเป้าหมายการพัฒนาฯ ไม่ได้โน้มนำไปในทางเสื่อมถอยหรือเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ข้อเสนอแนะต่อรัฐบาล

การชดเชยต่อความรับผิดชอบที่ขาดหายไป

กลไกความรับผิดชอบระดับชาติและนานาชาติมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า รัฐได้ให้การเคารพ คุ้มครองและเติมเต็มสิทธิมนุษยชนตามเป้าหมายการพัฒนาฯ และมีการชดเชยที่มีประสิทธิภาพกรณีเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ซึ่งรัฐบาลจะต้อง:

สร้างความเชื่อมั่นว่าประชาชนจะสามารถใช้กฎหมายเพื่อให้สิทธิของเขาเกิดขึ้นจริงและจะได้รับการชดเชยอย่างมีประสิทธิภาพในกรณีที่ถูกละเมิดสิทธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ปัญหาช่องว่างในกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

ขจัดอุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ผู้คนที่อาศัยอยู่ในความยากจนได้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการชดเชยที่มีประสิทธิภาพ

มีหน่วยงานประเมินผลติดตามสิทธิมนุษยชนแห่งชาติรวมทั้งหน่วยงานตรวจสอบอิสระเพื่อประเมินผลการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเพื่อร้องเรียน และรัฐจะต้องเสริมสร้างศักยภาพการทำงานให้แก่หน่วยงานเหล่านี้

มีหน่วยงานภาครัฐสภาที่ทำงานด้านการติดตามประเมินผลเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายแผนพัฒนาฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสอดคล้องกับพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชน

เพื่อให้เกิดการตรวจสอบโดยกลไกสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาฯ รัฐบาลควรจะ:

มีการบูรณาการรายงานอย่างมีระบบถึงการดำเนินงานระดับประเทศและระดับนานาชาติในเป้าหมายแผนพัฒนาฯ ในวาระการประชุมเพื่อทบทวน (UPR) และจัดทำรายงานส่งต่อไปยังองค์กรที่ทำการติดตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศ

ในบริบทของวาระการประชุมเพื่อทบทวนนั้น รัฐควรจะส่งข้อเสนอแนะไปให้ประเทศอื่นๆ เพื่อส่งเสริมความสอดคล้องระหว่างสิทธิมนุษยชนและเป้าหมายการพัฒนาฯ

มีพันธะสัญญาที่จะดำเนินโครงการมากยิ่งขึ้นตามพันธกรณีทางสิทธิมนุษยชน โดยการลงนามในพิธีสารเลือกรับเพื่อให้เกิดกลไกการร้องเรียน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับกติกาสากลว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมและอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ

การทบทวนความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนต่าง ๆ

รัฐบาลควรทบทวนกฎหมาย นโยบายและโครงการที่มีอยู่และกฎหมายที่กำลังจะมีเพื่อความมุ่งหมายในการบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า สิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากล ซึ่งการทบทวนควรอยู่บนหลักการการมีส่วนร่วม

รัฐบาลควรจะ:

วางแผนหรือจัดตั้งสถาบันที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบแผนงานของเป้าหมายการพัฒนาฯ และการดำเนินโครงการรวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อความสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชน

เมื่อมีการวิเคราะห์ถึงช่องว่างผ่านการตรวจสอบการปฏิบัติงานแล้ว ควรมีการปฏิรูปกฎหมาย ปรับปรุงนโยบายและการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

สร้างความเชื่อมั่นว่าหน่วยงานรัฐบาลทุกหน่วยงาน กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมมีความตระหนักและมีพันธะสัญญาในการนำมาตรฐานสิทธิมนุษยชนสากลมาใช้

สร้างความเชื่อมั่นว่า การตรวจสอบนั้นจะให้ความสำคัญกับการดำเนินการตามคำข้อเสนอแนะจากองค์กรติดตามประเมินผลระหว่างประเทศ

การเข้าร่วมกับการถูกกีดกัน

รัฐควรจะสร้างความเชื่อมั่นว่าเป้าหมายการพัฒนาฯ นั้นมีการเข้าร่วม ซึ่งเป็นการยุติการเลือกปฏิบัติและรับประกันความเท่าเทียมทางเพศและเพื่อให้ความสำคัญกับกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุด

รัฐบาลควรจะ:

วิเคราะห์กลุ่มที่เผชิญกับการเลือกปฏิบัติหรือเผชิญอุปสรรคที่ทำให้สิทธิของตนเกิดขึ้นจริง และสร้างความเชื่อมั่นว่า เป้าหมายการพัฒนาฯ ได้มีการวางแผนและดำเนินการโดยให้ความสำคัญกับการขจัดอุปสรรคและปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้ด้อยโอกาส

พัฒนากฎหมายที่มีประสิทธิภาพเพื่อยุติการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบและให้ความสำคัญกับกลุ่มที่ด้อยโอกาสและอ่อนแอที่สุดในการปฏิรูปกฎหมาย ปรับปรุงนโยบายและการปฏิบัติงาน

รวมวัตถุประสงค์ที่แยกย่อยออกไปและวัตถุประสงค์ระดับชาติเข้าด้วยกันเพื่อให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้จริง โดยเฉพาะกลุ่มที่เผชิญกับการเลือกปฏิบัติและกลุ่มคนด้อยโอกาส มีการประเมินผลตามวัตถุประสงค์และพัฒนาตัวชี้วัดทางคุณภาพและปริมาณที่เหมาะสม

รวบรวมข้อมูลด้านสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยพิจารณาถึงเพศและกลุ่มที่ได้รับการเลือกปฏิบัติ ข้อมูลและการวิเคราะห์เหล่านี้จะช่วยในการวางแผนและการติดตามโครงการของเป้าหมายการพัฒนาฯ

ทบทวนการจัดสรรทรัพยากรในเป้าหมายการพัฒนาฯ ทั้งจากงบประมาณของชาติและความช่วยเหลือจากนานาชาติเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า มีความสอดคล้องกับการให้ความสำคัญกับกลุ่มผู้ด้อยโอกาส

จัดทำวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน

รัฐควรจะวางวัตถุประสงค์ระดับชาติเพื่อทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นจริง โดยเฉพาะความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ในระยะเวลาที่จำกัดเท่าที่ทำได้และมีวัตถุประสงค์อื่นๆ เพิ่มจากเป้าหมายการพัฒนาฯ เท่าที่เป็นไปได้ รัฐบาลควรพิจารณาถึงระดับการดำเนินการ ทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งในประเทศและความช่วยเหลือจากนานาประเทศ รวมทั้งการพัฒนากรอบเวลาและมีวัตถุประสงค์ที่สามารถประเมินได้

รัฐบาลควรจะ:

จัดลำดับความสำคัญเพื่อให้สิทธิขั้นพื้นฐานที่จำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นได้จริง

สร้างความเชื่อมั่นในการดำเนินโครงการอย่างมีประสิทธิภาพโดยการพัฒนาแผนและระยะเวลาที่ชัดเจนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ มีการเผยแพร่วัตถุประสงค์และมีสถาบันที่รับผิดชอบและมีการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรบุคคลอย่างเหมาะสม

สร้างการมีส่วนร่วม

ผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจนจะต้องมีส่วนร่วมกับการวางแผนโครงการในเป้าหมายการพัฒนาฯ รวมทั้งการติดตามผลในทุกระดับ และการเข้าร่วมควรเปิดโอกาสให้ผู้หญิงอย่างเท่าเทียม

รัฐบาลควรจะ:

สร้างความเชื่อมั่นว่า ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลในเป้าหมายการพัฒนาฯ ทั้งที่มีอยู่และกำลังวางแผน

เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้าร่วมในการจัดลำดับความสำคัญ การวางแผน การดำเนินโครงการและการติดตามผล

ควรมีการหารือและปรึกษาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากโครงการและนโยบายอย่างจริงจัง

ให้การเคารพเสรีภาพในการแสดงออก การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การชุมนุมและการสมาคม เพื่อให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาฯ และเพื่อตรวจสอบความรับผิดชอบของรัฐบาล

ให้การคุ้มครองนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนและสร้างความเชื่อมั่นว่า พวกเขาจะสามารถดำเนินงานของตนโดยปราศจากความกลัวต่อการถูกคุมขังโดยพลการหรือการควบคุมที่เกินความจำเป็น สำหรับการแสดงเสรีภาพในการแสดงออก การสมาคมและการชุมนุมรวมทั้งได้รับความคุ้มครองจากการแก้แค้นอื่นๆ

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานพัฒนาทวิภาคีและพหุภาคีรวมทั้งสถาบันการเงินระหว่างประเทศ

การให้ความช่วยเหลือในการพัฒนา ทั้งทางด้านองค์ความรู้และการเงินนั้น ถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการเอาชนะความยากจนและเพื่อบรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาฯ บทบาทของความร่วมมือและช่วยเหลือนานาชาติในการที่จะบรรลุตามเป้าหมายการเคารพสิทธิมนุษยชนสากลนั้นมีอยู่ในสนธิสัญญาต่างๆ รวมทั้งในกฎบัตรสหประชาชาติ[142] หน่วยงานที่ทำหน้าที่ประเมินผลได้ย้ำเน้นบทบาทของความช่วยเหลือและความร่วมมือนานาชาติในการทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นจริง นอกเหนือจากนี้ ยังมีการยอมรับเพิ่มมากขึ้นว่า พันธกรณีของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือและร่วมมือในการพัฒนาได้ขยายไปสู่การปฏิบัติซึ่งรัฐต่างๆ จะต้องแสดงบทบาทในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลระหว่างประเทศ รวมทั้งเป็นสมาชิกสถาบันการเงินระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลกและธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งภูมิภาค[143]

หน่วยงานขององค์การสหประชาชาติหลายหน่วยงานได้ใช้หลักการสิทธิมนุษยชนในความร่วมมือในการพัฒนา และได้มีแถลงการณ์ซึ่งเป็นความเข้าใจร่วมกันในการใช้หลักการสิทธิมนุษยชนในความร่วมมือในการพัฒนาและในโครงการต่างๆ (The UN Statement of Common Understanding)[144] เพื่อที่:

1. ทุกโครงการของความร่วมมือในการพัฒนา นโยบายและความช่วยเหลือด้านองค์ความรู้จะต้องเป็นไปตามสิทธิมนุษยชนซึ่งปรากฏอยู่ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและในหลักการสิทธิมนุษยชนอื่นๆ

2. มาตรฐานสิทธิมนุษยชนนั้นมีอยู่และเป็นหลักการที่ได้มาจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและหลักการสิทธิมนุษยชนอื่นๆ เป็นแนวทางของความร่วมมือในการพัฒนาและโครงการของทุกภาคส่วนและในทุกระดับขั้นของการดำเนินโครงการ

3. ความร่วมมือในการพัฒนาจะช่วยหนุนเสริมให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของ หน้าที่ของรัฐ ในการบรรลุพันธกรณีและสนับสนุนให้ ผู้ทรงสิทธิ สามารถอ้างสิทธิของตน

อย่างไรก็ตาม หลักการสิทธิมนุษยชนนี้ไม่ได้มีการนำไปใช้และยังไม่ได้รับการบูรณาการอย่างเต็มรูปแบบในทุกนโยบายและการปฏิบัติ

"ประเทศกำลังพัฒนาและผู้บริจาคจะต้องทำให้เชื่อมั่นได้ว่า นโยบายการพัฒนาของตนและโครงการที่วางแผนและดำเนินการนั้นสอดคล้องกับพันธะสัญญาระหว่างประเทศด้านความเท่าเทียมทางเพศ สิทธิมนุษยชน ผู้พิการและความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม"

Accra Agenda for Action, 2008[145]

คณะกรรมการความช่วยเหลือในการพัฒนาขององค์กรความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD-DAC) ได้ส่งเสริมการบูรณาการสิทธิมนุษยชนในการให้ความช่วยเหลือด้านนโยบายและการปฏิบัติ นโยบายขององค์กรฯ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและการพัฒนานั้น[146] ได้ส่งเสริมองค์กรผู้บริจาคใช้หลักการ 10 หลักการเพื่อวางแผนนโยบายและโครงการสิทธิมนุษยชน หลักการนี้รวมถึงความจำเป็นในการสร้างความเชื่อมั่นว่า นโยบายและโครงการบริจาคนั้น ไม่ได้เป็นอันตราย [147] และไม่มีการเลือกปฏิบัติ อีกทั้งองค์กรยังผนวกความจำเป็นซึ่งเชื่อมโยงระหว่างพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนและความสำคัญในการพัฒนา โดยการส่งเสริมการหารือระหว่างผู้บริจาคและรัฐบาล ดังนั้น ความช่วยเหลือในการพัฒนาจะสนับสนุนรัฐบาลในการเติมเต็มหน้าที่ของตนภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ[148]

พันธะร่วมในการให้ความช่วยเหลือในงานพัฒนา

เมื่อรัฐต้องการทรัพยากรภายนอกเพื่อบรรลุเป้าหมายแผนพัฒนาฯ รัฐบาลจะต้องสร้างความเชื่อมั่นว่า ได้ใช้ทรัพยากรความช่วยเหลือในการพัฒนานั้นสอดคล้องกับพันธกรณีทางสิทธิมนุษยชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเรียกร้องให้รัฐเสาะหาความช่วยเหลือระหว่างประเทศเมื่อมีความจำเป็นเพื่อให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมสำหรับทุกคนเกิดขึ้นจริง และรัฐต้องมั่นใจว่า ได้ใช้ทรัพยากรนั้นในการส่งเสริมการไม่เลือกปฏิบัติและความเท่าเทียม รวมทั้งความเท่าเทียมทางเพศ และให้ความสำคัญกับผู้ด้อยโอกาสที่สุด และยังเรียกร้องให้รัฐใช้ความช่วยเหลือในการพัฒนาจากชุมชนผู้บริจาคบนหลักการมาตรฐานสิทธิมนุษยชน รวมทั้งบนพันธกรณีตามสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รัฐต้องมีความโปร่งใสและมีความรับผิดชอบในการใช้ความช่วยเหลือนี้โดยจะต้องมีกลไกให้ชุมชนภาคประชาสังคม รัฐสภาและสถาบันอื่นๆ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการแห่งชาติในการประเมินผลความช่วยเหลือจากผู้บริจาค

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลได้เรียกร้องให้องค์กรหน่วยงานพัฒนาทวิภาคีและพหุภาคีรวมทั้งสถาบันการเงินระหว่างประเทศสร้างความเชื่อมั่นว่า ความร่วมมือและความช่วยเหลือ[illegible]

กลไกความรับผิดชอบระดับประเทศและระหว่างประเทศควรมีความเข้มแข็งและมีข้อบังคับที่ชัดเจนในการติดตามและทำให้เป้าหมายเกิดขึ้นจริง

รัฐต่างๆ ควรจะทำการประเมินองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการจัดตั้งกรอบการทำงานเพื่อขจัดความยากจนระดับโลก ซึ่งรัฐบาลควรจะ:

พิจารณาว่า จะดำเนินการเพื่อวางแผนกรอบการทำงานเพื่อขจัดความยากจนโดยให้คนยากจนได้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างไร

ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลระหว่างประเทศ ด้านการเข้าถึงแหล่งน้ำ สุขอนามัย สุขภาพ การศึกษา อาหารและการคุ้มครองทางสังคมเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ได้มีการประเมินคุณภาพ ความเป็นไปได้ การเข้าถึงและความสามารถในการจ่ายค่าบริการ และควรมีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติ ทั้งทางเพศและชาติพันธุ์ด้วยเช่นกัน การปรับปรุงการจัดเก็บข้อมูลเหล่านี้ควรกระทำอย่างเร่งด่วนเท่าที่เป็นไปได้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ภายในปี 2558 นั้นมีข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ระดับโลกซึ่งได้สะท้อนให้เห็นข้อควรพิจารณาด้านสิทธิมนุษยชน

ตาราง : วัตถุประสงค์ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษและกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อมูลจากสำนักงานสหประชาชาติข้าหลวงใหญ่สำหรับสิทธิมนุษยชนและจากรายงานเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษโดยองค์การสหประชาชาติ *The Millennuim Development Goals and Human Rights, 2008*[150]

เป้าหมายที่ 1 การขจัดความยากจนและหิวโหย		
วัตถุประสงค์ที่ 1.A: ลดอัตราส่วนของผู้มีรายได้ต่ำกว่า 1 เหรียญสหรัฐต่อวันลงครึ่งหนึ่งระหว่างปี 2533- 2558	สิทธิในมาตรฐานการครองชีพ สิทธิในสังคมที่ปลอดภัย	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 6,9 และ 11
วัตถุประสงค์ที่ 1.B: มีการจ้างงานสำหรับทุกคน รวมทั้งผู้หญิงและวัยรุ่น	สิทธิในการทำงาน	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 6 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของผู้พิการ: มาตรา 27
วัตถุประสงค์ที่ 1.C: ลดสัดส่วนประชากรที่หิวโหยลงครึ่งหนึ่งในช่วงปี 2533 2558	สิทธิในอาหาร	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 11
เป้าหมายที่ 2 ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาขั้นประถมศึกษา		
วัตถุประสงค์ที่ 2.A: ให้เด็กทุกคน ในทุกที่ทั้งหญิงและชายสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาภายในปี 2558	สิทธิในการศึกษา	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 13 และ 14 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 28 (1)(a) อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ: มาตรา 10 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ: มาตรา 5 (e) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ: มาตรา 7 และ 24

เป้าหมายที่ 3 ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมบทบาทสตรี		
วัตถุประสงค์ที่ 3.A: ขจัดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาภายในปี 2548 และในทุกระดับการศึกษาภายในปี 2558	สิทธิของผู้หญิงในความเท่าเทียม	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 13 และ 14 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 28 (1)(a) อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ: มาตรา 10 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ: มาตรา 5 (e) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ: มาตรา 6 และ 24
เป้าหมายที่ 4 ลดอัตราการตายของเด็ก		
วัตถุประสงค์ที่ 3.A: ลดอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่าห้าปีลงสองในสามในช่วงปี 2533 2558	สิทธิในชีวิต สิทธิในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุข	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง: มาตรา 6 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 12 (2)(a) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 6, 24(2)(a)
เป้าหมายที่ 5 พัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์		
วัตถุประสงค์ที่ 5.A: ลดอัตราการตายของมารดาลงสามในสี่ในช่วงปี 2533 2558	สิทธิในชีวิต สิทธิในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุข	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง: มาตรา 6 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 12 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 24 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ: มาตรา 12
วัตถุประสงค์ที่ 5.B: สามารถเข้าถึงบริการด้านอนามัยเจริญพันธุ์ถ้วนหน้าในปี 2558		

เป้าหมายที่ 6 ต่อสู้โรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ		
วัตถุประสงค์ที่ 6.A: ชะลอและลดการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ภายในปี 2558	สิทธิในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุข	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 12 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 24 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ: มาตรา 12
วัตถุประสงค์ที่ 6.B: สามารถเข้าถึงการรักษาเอชไอวีเอดส์ถ้วนหน้าในปี 2553		
วัตถุประสงค์ที่ 6.C: ป้องกันและลดการเกิดโรคมาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ ภายในปี 2558		
เป้าหมายที่ 7 รักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน		
วัตถุประสงค์ที่ 7.A: กำหนดนโยบายและแผนพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนและลดการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	สิทธิในสภาพแวดล้อมที่มีคุณภาพและสิทธิในสุขภาพ	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 12 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 6, 24
วัตถุประสงค์ที่ 7.B: ลดความสูญเสียทางชีวภาพ ภายในปี 2553		
วัตถุประสงค์ที่ 7.C :ลดสัดส่วนประชากรที่ไม่สามารถเข้าถึงน้ำดื่มสะอาดและห้องน้ำถูกสุขลักษณะลงครึ่งหนึ่งภายในปี 2558	สิทธิในน้ำสะอาดและสุขอนามัย	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 12 และ 11(1) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 24
วัตถุประสงค์ที่ 7.D :ยกระดับคุณภาพชีวิตประชากรในชุมชนแออัด 100 ล้านคนทั่วโลก ภายในปี 2563	สิทธิในที่อยู่อาศัยที่พอเพียง	

เป้าหมายที่ 8 ส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก		
วัตถุประสงค์ที่ 8.A: พัฒนาระบบการค้าและการเงินที่เปิดกว้าง มีกฎเกณฑ์ คาดการณ์ได้และไม่เลือกปฏิบัติ	พันธกรณีระหว่างประเทศสำหรับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม	กฎบัตรสหประชาชาติ: มาตรา 1(3), 55 และ 56 กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 2(1), 11(1), 15(4), 22 และ 23 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 4, 24(4) และ 28(3) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ: มาตรา 32
วัตถุประสงค์ที่ 8.B: แก้ปัญหาความต้องการเฉพาะของประเทศ		
วัตถุประสงค์ที่ 8.C: แก้ปัญหาความต้องการเฉพาะของประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่มีทางออกทะเลและประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก		
วัตถุประสงค์ที่ 8.D: ดำเนินการกับภาวะหนี้สินของประเทศกำลังพัฒนาผ่านกฎหมายในประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อแก้ไขภาวะหนี้สินอย่างยั่งยืน		
วัตถุประสงค์ที่ 8.E: ร่วมมือกับบริษัทผลิตยาเพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถจัดหายาที่จำเป็นได้	สิทธิในการเข้ารับบริการด้านสุขภาพ	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม : มาตรา 2(1) และ 12 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก: มาตรา 4 และ 24
วัตถุประสงค์ที่ 8.F: ร่วมมือกับภาคเอกชน เพื่อผลประโยชน์ด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ โดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม	กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ: มาตรา 9 และ 21

เชิงอรรถ

[1] United Nations Millennium Declaration, Resolution Adopted by the General Assembly, A/RES/55/2, 8 September 2000, available at http://www.un.org/ millennium/declaration/ares552e.pdf, last accessed 24 May 2010.

[2] รายละเอียดเพิ่มเติม ดูได้จาก http://www.un.org/millenniumgoals/, last accessed 24 May 2010.

[3] P. Alston, Ships Passing in the Night: The Current State of the Human Rights and Development Debate Seen Through the Lens of the Millennium Development Goals , Human Rights Quarterly, Vol. 27, No. 3, 2005, p. 756 (hereinafter P. Alston, Ships Passing in the Night). Office of the High Commissioner for Human Rights, Claiming the MDGs: A Human Rights Approach, Office of the High Commissioner for Human Rights, 2008, p.1 (hereinafter OHCHR, Claiming the MDGs).

[4] Keeping the promise: a forward-looking review to promote an agreed action agenda to achieve the Millennium Development Goals by 2015, Report of the UN Secretary-General, UN General Assembly, 12 February 2010, UN Doc. A/64/665 (hereinafter Keeping the promise, Report of the UN Secretary-General).

[5] Keeping the promise, Report of the UN Secretary-General, pp. 2, 9 10.

[6] United Nations Millennium Declaration, A/RES/55/2, 8 September 2000, para. 25.

[7] Committee on Economic, Social and Cultural Rights, General Comment No. 3: The nature of states parties obligations, 14 December 1990, available at http://www2.ohchr.org/english/bodies/cescr/comments.htmhttp://www2.ohchr.org/english/bodies/cescr/comments.htm, last accessed 24 May 2010, para. 9 (hereinafter CESCR, General Comment No. 3). คณะกรรมการได้ระบุว่า จะต้องมีการกำหนดพันธกรณีเพื่อให้สามารถเคลื่อนการดำเนินงานไปสู่เป้าหมายได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ จะต้องมีการพิจารณากฎหมายข้อบังคับต่างๆ ที่ล้าสมัยและเป็นความเสื่อมถอยอย่างรอบคอบ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องสร้างบรรทัดฐานของสิทธิทั้งหมดในกติกาสากลต่างๆ และในบริบทของการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่

[8] Article 2(2), International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (hereinafter ICESCR), Article 2(1), International Covenant on Civil and Political Rights (hereinafter ICCPR), Article 2(1), International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination (hereinafter ICERD), Article 2, Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (hereinafter CEDAW), Article 2 (1), Convention on the Rights of the Child (hereinafter CRC), Article 1(1), International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of their Families (hereinafter ICRMW), and Article 4(1), Convention on the Rights of Persons with Disabilities (hereinafter CRPD).

[9] Article 26, ICCPR.

[10] General Comment No. 3, para. 10, ซึ่งคณะกรรมการได้กล่าวว่า บนพื้นฐานจากประสบการณ์ของคณะกรรมการและองค์กรผู้ปฏิบัติงานก่อนหน้านั้น ตลอดช่วงระยะเวลากว่าหนึ่งทศวรรษที่ได้ทบทวนตรวจสอบรายงานของรัฐภาคีต่อคณะกรรมการ เห็นว่าพันธกรณีหลักขั้นพื้นฐานเพื่อประกันความพึงพอใจขั้นต่ำต่อสิทธิแต่ละด้านเป็นหน้าที่ของรัฐ ดังตัวอย่างเช่น รัฐที่ประชากรส่วนใหญ่ขาดแคลนซึ่งโภชนาการอาหาร การสาธารณสุขมูลฐาน ที่อยู่อาศัย หรือการศึกษาขั้นพื้นฐาน ถือว่าบกพร่องต่อพันธกรณีภายใต้กติกานี้ หากการตีความกติกานี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อสนับสนุนให้เกิดพันธกรณีขั้นพื้นฐานดังกล่าวแล้ว เท่ากับว่าขาดซึ่งหลักเหตุผลในตัวของมันเอง ในแง่เดียวกันนี้ จึงต้องสังเกตว่าการประเมินการปฏิบัติตามพันธกรณีขั้นพื้นฐานของรัฐต้องคำนึงถึงข้อจำกัดด้านทรัพยากรของรัฐนั้นๆ ด้วย ข้อ 2 (1) กำหนดให้รัฐภาคีดำเนินการตามที่จำเป็น เพื่อใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรที่ตนมีอยู่ การที่รัฐจะกล่าวว่าตนไม่สามารถบรรลุถึงพันธกรณีขั้นพื้นฐานได้ด้วยเหตุของการขาดแคลนซึ่งทรัพยากรนั้น รัฐภาคีต้องแสดงให้เห็นว่าได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วในการนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้เพื่อบรรลุพันธกรณีเหล่านั้นเป็นอันดับแรกๆ (ส่วนที่เน้นมาจากต้นฉบับเดิม ส่วนตัวอย่างเป็นแค่ตัวบ่งชี้เท่านั้น ไม่ใช่ตัวอย่างทั้งหมด)

[11] ดูตัวอย่าง CESCR, General Comment No. 14: The right to the highest attainable standard of health (Article 12), UN Doc. E/C. 12/2000/4, 11 August 2000, (hereinafter CESCR, General Comment No. 14), para. 43 (f) and CESCR, General Comment No. 15: The right to water (Articles 11 and 12), UN. Doc. E/C.12/2002/11, 20 January 2003, (hereinafter CESCR, General Comment No. 15), paras 16 and 37 (b).

[12] ดู CESCR, General Comment No. 15, para 47, ซึ่งคณะกรรมการเน้นว่า รัฐภาคีมีหน้าที่และพันธกรณีในการดำเนินการผลักดันให้เกิดยุทธศาสตร์หรือแผนปฏิบัติการระดับชาติเรื่องสิทธิในการเข้าถึงทรัพยากรน้ำ ยุทธศาสตร์นี้ต้อง (ก) ตั้งอยู่บนฐานของกฎหมายและหลักการด้านสิทธิมนุษยชน (ข) ครอบคลุมทุกมิติของสิทธิด้านน้ำและพันธกรณีที่เกี่ยวข้องของรัฐภาคี (ค) กำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน (ง) ตั้งเป้าหมายที่สามารถบรรลุได้จริงภายในกรอบเวลาที่กำหนดไว้ (จ) จัดทำนโยบายและตัวชี้วัดที่สอดคล้องเหมาะสมอย่างเพียงพอ

[13] ข้อ 19 และ 25, ICCPR ดังที่กล่าวแล้วในบทที่ 2 และ 3 ว่าองค์กรติดตามตรวจสอบด้านสิทธิมนุษยชนอื่นเน้นย้ำถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมและข้อมูลที่ประชาชนจะสามารถใช้สิทธิของตนเองได้

[14] ตัวอย่างเช่น สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเน้นว่า เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษให้ความสำคัญอย่างชัดเจนต่อกลุ่มชายขอบ 3 กลุ่ม ได้แก่ เด็กและเยาวชน (งานที่เหมาะสมสำหรับเยาวชน การศึกษา และการตายของทารก - MDGs 1 4) สตรีและเด็กหญิง (MDGs 3 และ 5 และเป้าหมาย 1.B) และผู้อยู่อาศัยในสลัม (เป้าหมาย 7.D) ดู OHCHR, Claiming the MDGs, หน้า 9

[15] Article 1, CEDAW.

[16] UN Permanent Forum on Indigenous Issues website, http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/en/mdgs.html#_ftn5, last accessed 24 May 2010. See also International Fund for Agricultural Development, Indigenous Peoples, www.ifad.org/pub/factsheet/ip/e.pdf, last accessed 24 May 2010 ซึ่งระบุว่าชนเผ่าพื้นเมืองเป็นกลุ่มหนึ่งในสามของประชากรจำนวน 900 ล้านคนที่เป็นคนชนบทที่ยากจนข้นแค้นที่สุด

[17] Amnesty International, We re only asking for what is ours : Indigenous Peoples in Paraguay - Yakye Axa and Sawhoyamaxa, AI Index: AMR 45/005/2009.

[18] Yakye Axa Indigenous Community v. Paraguay, Inter-American Court of Human Rights, 17 June 2005, Series C, No. 125; Sawhoyamaxa Indigenous Community v. Paraguay, Inter-American Court of Human Rights, 29 March 2006, Series C, No. 146.

[19] UN Permanent Forum on Indigenous Issues, Report on the Fourth Session (16 27 May 2005), UN Doc. E/C.19/2005/9, p. 3.

[20] Sightsavers International, The Millennium Development Goals and People with Disabilities, Sightsavers Policy Briefing, 2009, p. 1 available at http://www.sightsavers.org/learn_more/reports_and_research/10990.html, last accessed 24 May 2010.

[21] Amnesty International, Europe s Roma community still facing massive discrimination , available at http://www.amnesty.org/en/news-and-updates/feature-stories/europes-romacommunity-still-facing-massive-discrimination-20090408#czech, last accessed 24 May 2010.

[22] Report of the Independent Expert on Minority Issues, Gay McDougall, Achieving the Millennium Development Goals (MDGs) for Minorities: A Review of MDG Country Reports and Poverty Reduction Strategies, Human Rights Council, U.N. Doc. A/HRC/4/9/Add.1, 2 March 2007.

[23] กรอบการติดตามเรื่องเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ฉบับปรับปรุงใหม่ รวมถึงเป้าหมายและตัวชี้วัดใหม่ ตามที่ได้รับคำแนะนำโดย Inter-Agency and Expert Group on Millennium Development Goal Indicators, contained in Report of the Secretary-General on the work of the Organization, UN General Assembly, Sixty-second Session, 2007, UN. Doc. A/62/1, 31 August 2007, Annex II, p. 66.

[24] ดู Secretariat of the UN Permanent Forum on Indigenous Issues, MDG Reports and Indigenous Peoples: A Desk Review, prepared in 2006, 2007 and 2008, available at http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/en/mdgs.html#_ftn8, last accessed 24 May 2010.

[25] OHCHR, Claiming the MDGs, p. 10.

[26] Amnesty International, Human rights for human dignity: A primer on economic, social and cultural rights, AI Index POL 34/009/2005.

[27] Article 2 (1), ICESCR.

[28] CESCR, General Comment No. 3, paras 2 and 9.

[29] CESCR, General Comment No. 14, para. 53.

[30] CESCR, General Comment 3, para. 10, Committee on Economic, Social and Cultural Rights, Poverty and the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, UN Doc E/C.12/2001/10, 10 May 2001, para. 17.

[31] The World Bank and UN-HABITAT, Cities Alliance for Cities Without Slums Action Plan for Moving Slum Upgrading to Scale, 1999, available at http://www.citiesalliance.org/ca/cws-action-plan, last accessed 24 May 2010, p. 1.

[32] ปฏิญญาแห่งสหัสวรรษชี้ว่า ความก้าวหน้าจะวัดจากปี 2543 ถึงปี 2558 โดยเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษจะใช้ปี 2533 เป็นปีฐาน จึงเป็นการวัดความก้าวหน้าย้อนหลังและครอบคลุมระยะเวลากว่า 25 ปี แทนที่จะเป็นเพียง 15 ปี ปฏิญญาแห่งสหัสวรรษฉบับภาษาอังกฤษระบุว่า จะบรรลุเป้าหมายภายในปี 2558 โดยไม่ได้กล่าวถึงปีฐานแต่อย่างใด แม้ว่าจะสามารถอ้างประเด็นนี้ได้จากบริบท อย่างไรก็ดี ฉบับภาษาฝรั่งเศสกลับระบุอย่างชัดเจนว่า ความก้าวหน้าจะวัดตั้งแต่ตอนที่ปฏิญญาได้รับการรับรองในปี 2543 จนกระทั่งปี 2558

[33] J. Vandemoortele, MDGs: misunderstood targets?, UNDP International Poverty Centre, One Pager, No. 28, January 2007, available at http://www.ipc-undp.org/pub/IPCOnePager28.pdf, last accessed 24 May 2010.

[34] P. Alston, Ships Passing in the Night, p. 763, citing M. Clemens, C. Kenny & T. Moss, The Trouble with the MDGs: Confronting Expectations of Aid and Development Success, Center for Global Development, Working Paper 40, 2004.

[35] OHCHR, UNICEF and the Norwegian Centre for Human Rights, Human Rights and MDGs in Practice: A Survey of country strategies and reporting, OHCHR, 2008, p. 14.

[36] Centre on Housing Rights and Evictions (COHRE), The Significance of human rights in MDG-based policy making on water and sanitation: An application to Kenya, South Africa, Ghana, Sri Lanka and Laos, COHRE, 2009, pp. 5, 7-8, 12 and 20-21.

[37] UN Millennium Declaration, A/RES/55/2, 8 September 2000, para. 19.

[38] WHO and UNICEF Fund Joint Monitoring Programme for Water Supply and Sanitation, Progress on Sanitation and Drinking-water: 2010 Update, WHO and UNICEF, 2010, p. 13.

[39] WHO, Global Defence Against Neglected Diseases Threat, WHO, 2002.

[40] Article 25 คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนอธิบายว่า การบริหารจัดการสาธารณะเป็นแนวคิดกว้างๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจทางการเมือง โดยเฉพาะการใช้อำนาจทางนิติบัญญัติและการบริหาร ทั้งยังครอบคลุมทุกมิติเรื่องการบริหารรัฐกิจ การจัดทำและนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งระดับระหว่างประเทศ ภายในประเทศ ภูมิภาคและท้องถิ่นด้วย คณะกรรมาธิการสิทธิมนุษยชน, General Comment 25 เรื่องสิทธิการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะ, สิทธิในการออกเสียงเลือก และสิทธิในการเข้าถึงบริการสาธารณะอย่างเท่าเทียม (ข้อ 25), 12 July 1996, available at: http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrc/comments.htm, last accessed 24 May 2010, para. 5.

[41] CESCR, General Comment No. 14, para. 54 and General Comment No. 15, para. 48.

42 CESCR, General Comment No. 14, para. 54.

[43] OHCHR, UNICEF and the Norwegian Centre for Human Rights, Human Rights and MDGs in Practice,p. 20.

[44] COHRE, American Association for the Advancement of Science (AAAS) Science and Human Rights Programme, Swiss Agency for Development and Cooperation (SDC) and UN-HABITAT, Manual on Right to Water and Sanitation, 2007, available at http://www.cohre.org/manualrtws, (hereinafter COHRE, AAAS, SDC and UN-HABITAT, Manual on Right to Water and Sanitation), last accessed 24 May 2010, pp. 78-81.

[45] Secretariat of the UN Permanent Forum on Indigenous Issues, MDG Reports and Indigenous Peoples: A Desk Review, prepared in 2006 and 2007, available at http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/en/mdgs.html#_ftn8, last accessed 24 May 2010.

[46] UN Permanent Forum on Indigenous Issues website, http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/en/mdgs.html#_ftn5, last accessed 24 May 2010.

[47] Secretariat of the UN Permanent Forum on Indigenous Issues MDG Reports, CCAs, UNDAFs and Indigenous Peoples: A Desk Review 2010, available at http://www.un.org/esa/socdev/unpfii/en/publications.html, last accessed 24 May 2010, p. 39 .

[48] H. Mander and A. Joshi, The Movement for the Right to Information in India, Mazdoor Kisan Shakti Sangathan website, available at http://www.mkssindia.org/node/44, last accessed 24 May 2010.

[49] National Campaign for People s Right to Information, The Informer, E-Newsletter, available at http://www.righttoinformation.info/pdf/newletter1.pdf, last accessed 24 May 2010.

[50] UN Development Group website, http://www.undg.org/index.cfm?P=87, last accessed 24 May 2010.

[51] Amnesty International, Giving life, risking death: Maternal mortality in Burkina Faso, AI Index: AFR 60/001/2009, pp. 82 89.

[52] Lindiwe Mazibuko & Others v City of Johannesburg & Others, Case CCT 39/09, [2009] ZACC 28, para. 160-161.

[53] D. Brinks and V. Gauri, A New Policy Landscape . in Courting Social Justice: Judicial Enforcement of Social and Economic Rights in the Developing World, Cambridge University Press, 2008, (hereinafter D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice), p. 348.

[54] D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice, p. 319.

[55] People s Union for Civil Liberties v Union of India and others, Civil Writ Petition 196 of 2001, Interim Order of 28 November 2001, available at http://www.righttofoodindia.org/orders/interimorders.html, last accessed 24 May 2010.

[56] J. Dreze, Right to Food: From the Courts to the Streets, Right to Food Campaign, 2002, p. 4.

[57] H. Mander, Commissioner, Supreme Court of India, Presentation at the International Symposium on the Enforcement of Economic, Social and Cultural Rights Judgements, Bogota, Colombia, 6 May 2010.

[58] D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice, p. 327

[59] D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice, p. 328.

[60] D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice, p. 311.

[61] Minister of Health v Treatment Action Campaign (TAC), (2002) 5 SA 721 (CC), paras 60-61.

[62] Minister of Health v Treatment Action Campaign (TAC), (2002) 5 SA 721 (CC), paras 60-61.

[63] Minister of Health v Treatment Action Campaign (TAC), (2002) 5 SA 721 (CC), paras 60-61.

[64] J. Berger, Litigating for Social Justice in Post Apartheid South Africa in D. Brinks and V. Gauri, Courting Social Justice, p. 84.

[65] นอกจากนั้น สภาสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติได้ก่อตั้งกลไกพิเศษ อันประกอบขึ้นด้วยปัจเจกหรือคณะทำงานซึ่งสามารถดำเนินการไต่สวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในประเทศหนึ่งๆ หรือในประเด็นหนึ่งๆ ได้อย่างอิสระ

[66] Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, adopted by the UN General Assembly, Resolution A/RES/63/117, 10 December 2008, available at http://www.un.org/ga/63/resolutions.shtml, last accessed 24 May 2010. พิธีสารเลือกรับเปิดให้ลงนามได้ตั้งแต่วันที่24 กันยายน พ.ศ. 2552 และจวบจนวันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 มี 32 รัฐได้ร่วมลงนามแล้ว

[67] รับรองเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2542 และมีผลปฏิบัติเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2543 ทั้งหมด 99 รัฐให้สัตยาบันต่อพิธีสารเลือกรับเมื่อปลายเดือนเมษายน พ.ศ. 2553

[68] ดูตัวอย่าง Concluding Observations of the CESCR on Germany, UN Doc E/C.12/1/Add.68, 24 September 2001, para. 31 and CESCR, General Comment No. 14, para. 39. See also M. Sepœlveda, Obligations of International Assistance and Cooperation in an Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights , Netherlands Quarterly of Human Rights, Vol. 24, Issue 2, 2006, p. 287.

[69] United Nations Millennium Declaration, A/RES/55/2, 8 September 2000, paras 20, 25 and 30.

[70] See Women, Poverty and Economics, available at http://www.unifem.org/gender_issues/women_poverty_economics/, last accessed 24 May 2010.

[71] International Planned Parenthood Federation (IPPF), UNFPA et al., Ending child marriage: A guide for global policy action, 2007, available at www.unfpa.org/upload/lib.../662_filename_endchildmarriage.pdf, last accessed on 24 May 2010.

[72] COHRE, AAAS, SDC and UN-HABITAT, Manual on Right to Water and Sanitation, p. 7.

[73] See UNDP, Human Development Report 2006: Beyond scarcity: Power, poverty and the global water crisis, available at http://hdr.undp.org/en/reports/global/hdr2006/, last accessed 24 May 2010.

[74] United Nations, The Millennium Development Goals Report 2009, New York, 2009, available at www.un.org/millenniumgoals/pdf/MDG%20Report%202009%20ENG.pdf, last accessed 24 May 2010,p. 18.
75 UNICEF, The state of the world s children special edition. Celebrating 20 Years of the Convention on the Rights of the Child, UNICEF, 2009, p. 18

[76] อ้างข้อมูลจากสหประชาชาติ ในปี พ.ศ. 2550 มีเพียง 53 ประเทศ จากทั้งหมด 171 ประเทศที่ปรากฏฐานข้อมูลว่าได้บรรลุความเท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษาระดับชั้นประถมและมัธยมต้น ดู UN, The Millennium Development Goals Report 2009, p. 19.

[77] UNESCO Institute of Statistics, Adult Literacy Rates and Illiterate Population by Region and Gender, UNESCO, 2006, cited in UNIFEM, The Unfinished Agenda. Balance Sheet of progress and Backlogs on Gender Equality, available at http://www.unifem.org/gender_issues/millennium_development_goals/, last accessed 24 May 2010.

[78] UNDP, Human Development Report 2006: Beyond scarcity: Power, poverty and the global water crisis.

[79] Amnesty International, Safe schools: Every girl s right, AI Index: ACT 77/001/2008.

[80] UNIFEM and UNDP, Making the MDGs work better for women. Implementing Gender-Responsive National Development Plans and Programmes, 2009, available at http://www.unifem.org/attachments/products/MakingTheMDGsWorkBetterForWomen_eng.pdf, last accessed 24 May 2010.

[81] UNIFEM, Making the MDGs Work for All. Gender-Responsive Rights-Based Approaches to the MDGs, 2008, available at http://www.unifem.org/materials/item_detail.php?ProductID=135, last accessed 24 May 2010.

[82] United Nations, The Millennium Development Goals Report 2009, p.15.

[83] Amnesty International, Women and Girls in Tajikistan: Facing Violence, Discrimination and Poverty, AI Index: EUR 60/001/2009.

[84] UNIFEM, The tragic reality of violence. Facing the Facts of Violence Against Women and the Millennium Development Goals, available at http://www.unifem.org/gender_issues/millennium_development_goals/, last accessed 24 May 2010.

[85] UN, Report of the Fourth World Conference on Women, Beijing, 4 15 September 1995, UN. Doc. A/ CONF.177/20/Rev.1, Platform for Action, para.124 (h).

[86] จากการสำรวจโดยรัฐบาลแคนาดาปี พ.ศ. 2547 พบว่ามีการรายงานถึงอัตราความรุนแรง ทั้งความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิงพื้นเมืองมากกว่ากลุ่มผู้หญิงทั่วไปถึง 3.5 เท่า, J. Brzozowski, A. Taylor-Butts และ S. Johnson, Victimisation and offending among the Aboriginal population in Canada , Juristat, Canadian Centre for Justice Statistics, Vol. 26, No. 3, 2006.

[87] Amnesty International, No More Stolen Sisters. The need for a comprehensive response to discrimination and violence against Indigenous women in Canada, AI Index: AMR 20/012/2009.

[88] ตัวอย่างเช่น รายงานเกี่ยวกับประเทศซิมบับเว: Between a rock and a hard place women human rights defenders at risk, AI Index: AFR 46/017/2007, แอมเนสตี้ อินเตอร์ได้เนชั่นแนลได้บันทึกการกดขี่ของรัฐบาลต่อนักปกป้องสิทธิมนุษยชนหญิงในซิมบับเวซึ่งเพื่อทำลายผู้ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลและป้องกันไม่ให้เกิดการตื่นตัวของนักเคลื่อนไหวอื่นๆ ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

[89] Amnesty International, Afghan Women Human Rights Defenders under attack, AI Index: ASA 11/006/2009.

[90] ในโอกาสครบรอบ 15 ปีของ Beijing Platform for Action คณะกรรมาธิการว่าด้วยสถานภาพของสตรีกล่าวว่า การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษและตัวชี้วัดหลายตัวไม่ได้สะท้อนแนวคิดเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศแต่อย่างใด และไม่ได้มีการบูรณาการเรื่องนี้เข้าไปในยุทธศาสตร์และแผนที่จะบรรลุเป้าหมายเหล่านั้นด้วย ทั้งยังไม่มีความเชื่อมโยงอย่างเพียงพอระหว่างความพยายามที่จะนำแผนปฏิบัติการไปปฏิบัติเป็นยุทธศาสตร์และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านั้น ซึ่งการขาดความเชื่อมโยงเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้การดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้นเป็นไปอย่างไม่ราบเรียบและเชื่องช้า Linkages between implementation of the Beijing Platform for Action and the achievement of the Millennium Development Goals: Moderator s Summary, UN. Doc.E/CN.6/2010/CRP.7, 2. 10 March 2010, para. 2.

[91] UNFPA, Beijing at fifteen: UNFPA and partners charting the way forward, 2010, available at http://www.unfpa.org/webdav/site/global/shared/documents/publications/2010/beijing15.pdf, last accessed 24 May 2010, p. 19.

[92] M. Hogan et al., Maternal Mortality for 181 countries, 1980-2008: A systematic analysis of progress towards Millennium Development Goal 5, The Lancet, Vol. 375, Issue 9726, pp. 1609- 1623, 2010.

[93] UNFPA, No woman should die giving life, Facts and Figures 1, available at www.womendeliver.org/assets/UNFPA%20MH%20fact%20sheet.pdf, last accessed 24 May 2010.

[94] UNFPA, Giving Birth Should not be a Matter of Life and Death. http://www.unfpa.org/webdav/site/global/shared/safemotherhood/docs/maternalhealth_factsheet_en.pdf, last accessed 24 May 2010.

[95] UNFPA, No woman should die giving life, Facts and Figure 1.

[96] UNFPA, Contraceptives Save Lives: Women are Dying Every Day, http://www.unfpa.org/rh/planning/mediakit/docs/new_docs/sheet2-english.pdf, last accessed 24 May 2010.

[97] UNFPA, No woman should die giving life, Facts and Figures 1.

[98] UNFPA, No woman should die giving life, Facts and Figures 1.

[99] Defensoria del Pueblo, Derecho a una Maternidad Segura: Supervisión Nacional de los Servicios de Ginecología y Obstetrica del MENSA, Peru, November 2008.

[100] WHO, UNICEF, UNFPA and The World Bank, Maternal Mortality in 2005. Estimates developed by WHO, UNICEF, UNFPA and the World Bank; available at http://www.who.int/whosis/mme_2005.pdf, last accessed 24 May 2010.

[101] สถิติของผู้หญิงผิวสีและผู้หญิงผิวขาวจากลาตินอเมริกา M. Heron et al, Deaths: Final Data for 2006, National Vital Statistics Reports, Vol.57, No.14, April 2009, p.116, Table 34; available at http://www.cdc.gov/nchs/data/nvsr/nvsr57/nvsr57_14.pdf, last accessed 24 May 2010.

[102] WHO, UNICEF, UNFPA, Guidelines for Monitoring the Availability and Use of Obstetric Services,1997.

[103] คณะกรรมการประจำอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ กล่าวว่า การเข้าถึงบริการสาธารณะสุขมูลฐาน รวมทั้งอนามัยการเจริญพันธุ์ เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานภายใต้อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ CEDAW Committee, General Recommendation 24, ดูได้ที่ http://www.un.org/womenwatch/daw/cedaw/recommendations/recomm.h tm#recom24, เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม พ.ศ. 2553, para. 1. ข้อ12 ของอนุสัญญาฉบับนี้ระบุให้ รัฐภาคีขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในด้านการเข้าถึงบริการทางสุขภาพตลอดช่วงอายุขัย โดยเฉพาะในด้านการวางแผนครอบครัว การตั้งครรภ์ การคลอดบุตรและระยะหลังคลอดบุตร และ มาตรการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีนั้นจะถือว่าไม่เหมาะสมหากระบบสุขอนามัยไม่มีบริการด้านการป้องกัน ตรวจหา และรักษาอาการเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นเฉพาะในกลุ่มสตรี CEDAW Committee, General Recommendation 24, paras 2 and 11.

[104] ผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิด้านมาตรฐานสุขภาพสูงสุดอธิบายว่า ในบริบทของสุขภาวะทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ เสรีภาพจะรวมถึงสิทธิที่จะสามารถควบคุมสุขภาวะและร่างกายของตนเอง การข่มขืนและความรุนแรงทางเพศรูปแบบอื่น เช่น การบังคับตั้งครรภ์ วิธีการคุมกำเนิดอย่างไม่สมัครใจ (เช่น การบังคับทำหมัน และการบังคับทำแท้ง) การขลิบอวัยวะเพศสตรี และการบังคับแต่งงาน เป็นการละเมิดเสรีภาพด้านอนามัยเจริญพันธุ์และอนามัยทางเพศอย่างรุนแรง ทั้งยังไม่สอดคล้องกับสิทธิด้านสุขภาพโดยสิ้นเชิง รายงานของผู้รายงานพิเศษว่าด้วยสิทธิด้านมาตรฐานสุขภาพสูงสุดทางกายภาพและจิตใจ , 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547, UN. Doc.E/CN.4/2004/49. physical and mental health, Paul Hunt, Commission on Human Rights, 16 February 2004, UN. Doc.E/CN.4/2004/49.

[105] Concluding observations of the CESCR, UN Doc E/C.12/NIC/CO/4, 28 November 2008; Concluding observations of the Human Rights Committee, UN Doc. CCPR/C/NIC/CO/3, 12 December 2008; Concluding observations of the Committee against Torture, CAT/C/NIC/C/1, 10 June 2009; Concluding observations of the CEDAW Committee, UN Doc. CEDAW/C/NIC/CO/6, 2 February 2007.

[106] UN, MDG Monitor, available at http://www.mdgmonitor.org/country_progress.cfm?c=NIC&cd=558, last accessed 24 May 2010.

[107] Amnesty International, Peru: Poor and excluded women Denial of the right to maternal and child health, AI Index: AMR 46/004/2006.

[108] Amnesty International, Peru: Fatal flaws - Barriers to maternal health in Peru, AI Index: AMR 46/008/2009.

[109] Amnesty International, Out of reach. The cost of maternal health in Sierra Leone, AI Index: AFR 51/005/2009.

[110] Amnesty International, Giving life risking death Maternal mortality in Burkina Faso, AI Index: AFR 60/001/2009.

[110] C. De Navas-Walt et al, Income, Poverty, and Health Insurance Coverage in the United States: 2008, US Census Bureau, Washington, DC, September 2009; available at http://www.census.gov/prod/2009pubs/p60-236.pdf, last accessed 24 May 2010.

[112] US Census Bureau, National Characteristics: National Sex, Race and Hispanic Origin Estimates, August 2008; available at http://www.census.gov/popest/national/asrh/NC-EST2008-srh.html, last accessed 24 May 2010.

[113] US Census Bureau, Income, Poverty, and Health Insurance Coverage, 2008, p.21, Table 7.

[114] Dr. H. Potts, Participation and the right to the highest attainable standard of health, University of Essex, Human Rights Centre, 2008.

[115] Report of the Special Rapporteur on the right of everyone to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health, Paul Hunt, Human Rights Council, UN. Doc A/HRC/7/11, 31 January 2008, para. 41.

[116] CEDAW Committee, General Recommendation 24, para. 14.

[117] See CESCR, General Comment No. 14, para. 21.

[118] Article 12, ICESCR.

[119] WHO, Beyond the numbers: reviewing maternal deaths and complications to make pregnancy safer, WHO, 2004, pp. 43-47.

[120] United Nations Human Settlements Programme (UN-HABITAT), State of the World s Cities 2010/11: Bridging the Urban Divide, UN-HABITAT and Earthscan, 2010, p. 33.

[121] UN-HABITAT, State of the World s Cities 2006/7, UN-HABITAT and Earthscan, 2006, pp. 18 22. จากโครงการตั้งถิ่นฐานแห่งสหประชาชาติ ชุมชนอัดประกอบด้วยลักษณะหลายอย่าง เช่น การเข้าไม่ถึงแหล่งน้ำที่ปลอดภัย, เข้าไม่ถึงสุขอนามัยที่เพียงพอรวมถึงระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน, การก่อสร้างบ้านเรือนที่ไม่ปลอดภัย, ความแออัด และสภาพชุมชนที่ไม่ปลอดภัย ดู http://www.unhabitat.org/documents/media_centre/whd/GRHSPR5.doc, last accessed 24 May 2010.

[122] UN-HABITAT, State of the World s Cities 2010/11, p. 33.

[123] CESCR, General Comment 4, para. 8.

[124] อย่างน้อยสามหรือสี่ของบ้านชั่วคราว 10 แห่งในประเทศกำลังพัฒนาตั้งอยู่ในพื้นที่เสี่ยงต่อภัยน้ำท่วม, แผ่นดินถล่ม และภัยทางธรรมชาติอื่นๆ ในปี พ.ศ. 2546 ประมาณ 20% ของประชากรโลกไม่มีที่พักอาศัยที่เพียงพอ จึงต้องอยู่ในบริเวณที่แออัดและไม่มีพื้นที่ดำรงชีวิตอย่างพอเพียง นอกจากนั้นยังประมาณได้ว่า ห้องที่พักอาศัยกว่า 18% ทั่วโลกเป็นที่พักโครงสร้างชั่วคราว และประชากรกว่า 133 ล้านคนอาศัยอยู่ในเมืองในประเทศกำลังพัฒนาที่บ้านตนสร้างไม่เสร็จสมบูรณ์ เนื่องจากความยากลำบากในการเก็บข้อมูลในประเด็นนี้และการขาดการประเมินอย่างเป็นระบบ ตัวเลขเหล่านี้จึงอาจเป็นการประเมินที่ต่ำกว่าความเป็นจริงอย่างมาก UN-HABITAT, State of the World s Cities 2006/7, UN-HABITAT and Earthscan, 2006, pp. 58, 62, 70,137-139 and UNFPA, State of World Population 2007, UNFPA, 2007, available at http://www.unfpa.org/public/publications/pid/408, last accessed 24 May 2010, pp. 59-61.

[125] UN-HABITAT, State of the World s Cities 2010/11, p. 47.

[126] CESCR, General Comment 4, para 8 (a)..

[127] UN-Habitat, State of the World s Cities 2006/7, p. 92.

[128] Amnesty International, Zimbabwe: Between a rock and a hard place Women human rights defenders at risk, AI Index: AFR 46/017/2007.

[129] สำหรับรายละเอียดในเรื่องนี้ ดูรายละเอียดใน Cambodia: Bracing for Development, AI Index: ASA (23/009/2008). และดูได้จากจดหมายเปิดผนึกของ International Federation for Human Rights (FIDH), the Centre on Housing Rights and Evictions (COHRE), Human Rights Watch และองค์การนิรโทษกรรมสากลเกี่ยวกับการบังคับขับไล่ออกจากที่พักอาศัยที่ Boeung Kak Lake ใน Phnom Penh Municipality, 4 ธันวาคม พ.ศ. 2551, AI Index ASA 23/015/2008. สำหรับภาพรวมของประเด็นเรื่องการบังคับขับไล่ในประเทศกัมพูชา ดู Amnesty International, Rights razed: Forced evictions in Cambodia, AI Index: ASA 23/002/2008.

[130] ประเทศกัมพูชารับรองปฏิญญาแห่งสหัสวรรษในปี พ.ศ. 2543 และแสดงออกถึงข้อผูกพันการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษอย่างชัดเจน ในปี พ.ศ. 2546 ประเทศกัมพูชานำเป้าหมายระดับโลกนี้ไปประยุกต์เป็น Cambodia Millennium Development Goals (CMDGs) ซึ่งสะท้อนความเป็นจริงในประเทศบนฐานของฉันทามติแห่งชาติ 2007 Annual Ministerial Review Of The High Level Segment Of ECOSOC Geneva, 2-4 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 ดู http://www.un.org/en/ecosoc/docs/pdfs/Cambodia_national_rpt.pdf, see http://www.un.org/en/ecosoc/docs/pdfs/Cambodia_national_rpt.pdf, last accessed 24 May 2010.

[131] Amnesty International, Kenya: The unseen majority Nairobi s two million slum dwellers, AI Index: AFR 32/005/2009.

[132] UN-Habitat, State of the World s Cities 2006/7, pp. 102-127. For the latest data see UN-HABITAT, State of the World s Cities 2010/11: Bridging the Urban Divide, pp. 52 119.

[133] Amnesty International, The wrong answer: Italy s Nomad Plan Violated the housing rights of Roma in Rome, AI Index EUR 30/001/2010.

[134] OHCHR, Claiming the MDGs, p. 40.

[135] Amnesty International, Let them kill each other : Public security in Jamaica s inner cities, AI Index: AMR 38/004/2008, and Brazil: They come in shooting Policing socially excluded communities, AI Index: AMR 19/025/2005.

[136] See Amnesty International, Picking up the pieces: Women s experience of urban violence in Brazil, AI Index: AMR 19/0012008, Let them kill each other : Public security in Jamaica s inner cities, and Brazil: They come in shooting Policing socially excluded communities.

[137] COHRE, Women, Slums and Urbanisation: Examining the Causes and Consequences, COHRE, 2008, p. 14.

[138] See Amnesty International, Picking up the pieces: Women s experience of urban violence in Brazil, and COHRE, Women, Slums and Urbanisation: Examining the Causes and Consequences, 2008, pp. 79, 103, and 109.

[139] Amnesty International, Kenya: The unseen majority Nairobi s two million slum dwellers, AI Index: AFR 32/005/2009.

[140] Amnesty International, Kenya: The unseen majority Nairobi s two million slum dwellers, p. 27.

[141] P. Alston, Ships Passing in the Night, pp. 793-796.

[142] ข้อ 2(1), กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ, สังคมและวัฒนธรรม ระบุว่า รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งกติกานี้รับที่จะดำเนินการ โดยเอกเทศและโดยความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางเศรษฐกิจและวิชาการ โดยใช้ประโยชน์สูงสุดจากทรัพยากรที่มีอยู่ เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลในการทำให้สิทธิซึ่งรับรองไว้ในกติกานี้กลายเป็นความจริงอย่างบริบูรณ์ด้วยวิธีทั้งปวงที่เหมาะสม รวมทั้งการกำหนดมาตรการทางกฎหมายด้วย ความสำคัญของความช่วยเหลือและความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อให้บรรลุถึงสิทธิมนุษยชนได้สะท้อนอยู่ในสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคอื่นด้วย เช่น อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิผู้พิการ

[143] CESCR, General Comment No. 14, para. 39, and CESCR, General Comment No. 15, The right to water, para. 36.

[144] See OHCHR, Frequently Asked Questions on a Human Rights Based Approach to Development, UN, 2006.

[145] Third High Level Forum on Aid Effectiveness, September 2-4 2008, para. 13 (c), Accra Agenda for Action, Accra, Ghana, available at www.undp.org/mdtf/docs/Accra-Agenda-for-Action.pdf, last accessed 24 May 2010.

[146] Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD), DAC Action-Oriented Policy Paper on Human Rights and Development, OECD, 2007.

[147] OECD, DAC Action-Oriented Policy Paper on Human Rights and Development, 2007.

[148] OECD, DAC Action-Oriented Policy Paper on Human Rights and Development, 2007.

[149] จากรายงานของคณะกรรมาธิการสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ได้เรียกร้องให้มีการรายงานถึงผลกระทบจากการให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาเพื่อทำให้สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒธรรมสัมฤทธิ์ผล Guidelines on treaty-specific documents to be submitted by States Parties under Articles 16 and 17 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, Forty first session, 2008, UN Doc E/C.12/2008/2, para. 9. นอกเหนือจากนี้ ในเอกสาร the DAC Action-Oriented Policy Paper on Human Rights and Development ได้ระบุว่า ควรมีการนำหลักการต่างๆไปใช้ในกระบวนการทบทวน DAC Peer Review processes where human rights are part of the DAC Peer Review process . See DAC Action-Oriented Policy Paper on Human Rights and Development, 2007, p. 17.

[150] Available at http://www.endpoverty2015.org/files/human%20rights%20and%20mdgs%20brochure.pdf, last accessed 24 May 2010.

ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ขัดแย้งรุนแรง หรือในมุมที่ถูกลืมบนโลกใบนี้ องค์การแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ดำเนินการรณรงค์ เพื่อความยุติธรรม เสรีภาพและศักดิ์ศรีสำหรับทุกคน รวมทั้งแสวงหาความสนับสนุนจากสาธารณชน เพื่อสร้างโลกที่ดีกว่า

สิ่งที่คุณทำได้

นักกิจกรรมทั่วโลกได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ในการต่อต้านความรุนแรงที่ทำลายสิทธิมนุษยชน ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหว และเอาชนะผู้ที่สร้างความหวาดกลัวและความเกลียดชัง

เข้าร่วมกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวทั่วโลกเพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน มาช่วยเราสร้างความเปลี่ยนแปลง

ร่วมบริจาคเพื่อสนับสนุนการทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล

เสียงของเราจะเป็นที่รับรู้ เมื่อเราร่วมมือกัน

☐ ข้าพเจ้าต้องการรับข้อมูลข่าวสารและเป็นสมาชิกของ
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

ชื่อ

ที่อยู่

เบอร์โทรศัพท์ โทรสาร

อีเมล์

☐ ข้าพเจ้าต้องการบริจาคเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของ
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย จำนวน _____ บาท

ผ่านบัญชี

เราต้องการ มีส่วนร่วม

www.amnesty.or.th

กรุณาส่งแบบฟอร์มนี้มายัง
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย

90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถ. ลาดพร้าว จอมพล จตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทร: 0 2513 8745, 0 2513 8754 โทรสาร: 0 2939 2534
Email: membership@amnesty.or.th

Amnesty International

จากคำสัญญาสู่ความเป็นจริง ให้สิทธิมนุษยชนเป็นแก่นแท้ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเป็นโครงการที่สำคัญที่สุดเพื่อเอาชนะความยากจน และได้รับการรับรองในระดับการเมืองขั้นสูงสุด เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษได้ช่วยนานาประเทศเอาใจใส่ในประเด็นการพัฒนาและการขจัดความยากจน อย่างไรก็ตาม การดำเนินการยังคงอยู่ห่างไกลเป้าหมายและองค์การสหประชาชาติได้กล่าวย้ำอย่างชัดเจนถึงวัตถุประสงค์ระดับโลกว่า จะไม่สามารถบรรลุผลใดในปี 2558 หากไม่รีบเร่งดำเนินการ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า มาตรฐานสิทธิมนุษยชน และหน้าที่ของรัฐบาลในการดำเนินการให้สิทธิเกิดขึ้นจริงนั้นจะต้องบรรจุอยู่ในหัวใจหลักของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเพื่อให้พันธะสัญญาในปฏิญญาสหัสวรรษเกิดขึ้นได้จริง รายงานฉบับนี้แสดงให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษและวัตถุประสงค์รวมทั้งกฎหมายต่างๆ ที่รัฐจะต้องดำเนินการภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และจะต้องพิจารณาถึง 3 ประเด็นที่สำคัญยิ่งนั่นคือ ความเท่าเทียมทางเพศ อัตราการตายของมารดาและชุมชนแออัด รายงานฉบับนี้ยังได้ตรวจสอบด้วยว่า การบูรณาการมาตรฐานและหลักการสิทธิมนุษยชนสากลในการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษนั้นจะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับกระบวนการยุติธรรมเพื่อแก้ปัญหาความยากจนและทำให้สิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง สิทธิทางเศรษฐกิจ สิทธิทางสังคมและสิทธิทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นจริงสำหรับทุกคน

การทำให้สิทธิมนุษยชนเป็นแก่นแท้ของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษนั้น รัฐบาลจะต้องพัฒนาความรับผิดชอบ ทบทวนการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศว่าสอดคล้องกับมาตรฐานสิทธิมนุษยชนหรือไม่ มีการบูรณาการ มีการจัดตั้งเกณฑ์มาตรฐานแห่งชาติเพื่อดำเนินการและส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจตามหลักการสิทธิมนุษยชน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยดวงพร ลาดพร้าว ซอย 1 แขวงจอมพล
เขตจตุจักร กรุงเทพ 10900
โทร : 02-513 8745, 02-513 8745
โทรสาร : 02-939 2534
Email: info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th

Index: IOR 41/012/2010
มิถุนายน 2553

AMNESTY
INTERNATIONAL